

புதுசா

உள்ளே:

ராமாய் சில விமர்சனங்களும்
கதை - கவிதை - கட்டுரைகளும்,
புதிதாய் ஒரு குறுக்குச் சாலும்.

படிப்பகம்

நாற்று

கவிதாசரண்

மனிதன் எப்போதும் பிறனாக இருப்பதே சுகமான அனுபவம் என்று வாழப் பழகிக் கொண்டுவிட்டான்; தானாக இருக்கும் கணங்களைத் தவிர்ப்பதையும் தான்.

★

பேசப்படுகிறவனாய் வளரத் துடிப்பதும் புகழப்படுகிறவனாய் வாழப் பயில்வதும் சுவடுகளை மிதித்து நடக்கவல்ல; சுவடுகளை விதைத்து நடக்கவே.

★

ஒரு மனிதனின் இயக்கம் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கூடுகிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவனுடைய ஆளுமை கூடுகிறது. அந்த ஆளுமைதான் 'இவன் தவிர்க்க முடியாதவனோ' என பிறரை பிரமிக்க வைக்கிற ஆயுதம்.

★

பிரமிக்கும்படியான வெற்றிகள் பொது வழிகளால் மட்டும் ஏற்படுவதில்லை. பிறவழிகளாலும் தான். இவ்வகையான சுய சோரம் போகும் வெற்றியாளன்தான் சமூகத்தின் மேலாண்மைக்காரனாகி விடுகிறான். சாக்கடையில் நீராடித் தன் மெய்யைத் துடைத்துக் கொள்கிறவன் அவன்.

★

அடக்கு முறைகளைச் சகித்துக் கொண்டு இந்தச் சமூகத்துக்கு விசுவாசமாயிருப்பது புத்திசாலித்தனமல்ல. ஆனால் அமைப்பியல் கோளாறுகளைச் சரிசெய்ய நாம் கலகக்காரர்களாய் இருக்கமுனைந்தால், அடிப்படையில் நமக்கு நாமே விசுவாசியாய் இருப்பது அவசியமாகிறது.

★

பிரபஞ்சப் பிரக்ஞை என்பது சிந்தனையாளனுக்கு மட்டுமே வாய்க்கும் 'சுயம் பார்த்தல்.' அதன் முதல் படியே அமைப்பியல் மூர்க்கத்தை அடித்து நொறுக்குவதுதான். ஆடும் பம்பரத்தில் இயக்கம் ஒரு தூக்கம் போலாகிறது. அப்படியோர் இயக்கத்தில் அடங்கத் தெரிந்தவன் பிரபஞ்சத்தை விழுங்கிய பூஜ்யமாகிறான்.

★

தடுக்கி விழும் ஒவ்வொரு தடவையும் மனம் கிடந்து பரிதவிக்கிறது. ஆனால் அது வெறும் பரிதவிப்புதான். வாழ்க்கையைக் கரைத்துவிடும் அமிலக் கரைசலாக அதை வளரவிடக் கூடாது.

இந்த மாதம் முதலாக
இதழின் விலை ரூ. 5.
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 60.
ஆயுள் சந்தா ரூ. 600.

உங்களில் பலருக்கு நாங்களாகவே
விரும்பித்தான் இதழை அனுப்புகி
றோம், இலக்கியம் உங்களுக்குப்
பிடித்த விஷயமென்பதால். உங்க
ளுக்கென்றில்லாவிடினும், உங்கள்
வீட்டுப் பெண்கள்- பிள்ளைகளுக்
கென்றாவது 'குமுதம் - ஆனந்த
விகடன்'களைத் தவறாது வாங்கிக்
கொண்டுதான் இருக்கிறீர்கள்.

மேலும்,
மக்கிய விவரங்கள்
ஆசிரியர் உரையில்.

கவிதாசரண்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்
ஏப்ரல், 1994

தனி இதழ் விலை ரூ. 5
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 60.
ஆயுள் சந்தா ரூ. 600.
சந்தாவை M.O. செய்க.

இதழ், நன்கொடையோ அன்
பளிப்போ பெறுவதில்லை.
எந்தத் தொகையும் சந்தாத்
தொகையாகவே ஏற்கப்படும்.

படைப்பாளர்கள் தம் படைப்பு
களுக்குப் பொறுப்பேற்கிறார்கள்.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும்
தகவல் தொடர்புகளுக்கு:
ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்,
சென்னை-600 019.
தொலை பேசி எண்: 54 44 99

இதழை 580, T.H.Road, சென்
னை-21 இலிருந்து வெளியிடுபவ
ரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண்.
ஆல்வெல் சிரஸ், 31, T.K.S.
நகர், சென்னை-19 இல் அச்சிடு
பவர்: திருமதி கவிதாசரண்

“மனித நேயப் பார்வையோடு
தமிழின் கலாச்சார மதிப்பீடுக
ளையும் பண்பாட்டுப் பரிமாணங்
களையும் இலக்கியத் தேடலாக்
கும் இதழியக்கப் பயணம்.”

யாருடைய நற்பண்பைப்
பற்றியதாம் இது?

யாதும் ஊரே
யாவரும் கேளிர்.
தீதும் நன்றும்
பிறந்தர வாரா.
நோதலும் தணிதலும்
அவற்றோரன்ன
சாதலும் புதுவது
அன்றே; வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும்
இலமே; முனிவின்
இன்னா தென்றலும்
இலமே; மின்னொடு
வானம் தண்துளி
தலைஇ ஆனாது
கல்பொருது இரங்கும்
மல்லர் பேர் யாற்று
நீர் வழிப் படுமும்
புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படுமும்
என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெரிந்தனம்.
ஆகலின் மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும்
இலமே;
சிறியோரை இகழ்தல்
அதனினும் இலமே.

—கணியன் பூங்குன்றன்

—இது தமிழரின் நற்பண்பைப்
பற்றியதே அல்ல என்கிறார் திரு
என்.எஸ்.ஜகந்நாதன். அது
பற்றி ஒரு பார்வை. —உள்ளே

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

மலர் மூன்று

ஏப்ரல், 1994

இதழ் நான்கு

உதவிக் கொள்கிற உதவியிது...

வணக்கம் நண்பர்களே!

இதழின் மூன்றாம் ஆண்டில் நம் பயணம் தொடர்கிறது.
திசை தெரிந்த பயணம் இது.

‘பிரளயம், அது, இது...’ என்று எந்தப் பூச்சாண்டியும் நம்மை
விழுங்காமல் இருந்தால்,

“கவிதாசரண்” இன்னும் பதினேழு ஆண்டுகள் சர்வ நிச்சயமாய்த்
‘தொடரும்’ என்று நம்பலாம்.

‘கிளி ஜோசியம்’ என்பீர்கள்.

‘பின்னப் படாத மனத்தின் துல்லியமான அனுமானம்’ என்று கூட
அங்கீகரித்து வாழ்த்தலாம், உங்கள் பக்குவத்துக்கேற்றபடி.

‘இது சிற்றிதழ்தான்’ என்பதில் எங்களுக்கொன்றும் ஐயமில்லை.
ஆனால்,—

ஒரு வாசிப்பில் புரியக் கூடாத விஷயங்கள்தாம் இடம் பெற வேண்
டும்; ஒரு நூறு பேர்கள்தாம் வாசிக்க வேண்டும்; ‘விறைத்த...
விடைத்த...’ போன்ற எச்சங்களோடு வலியப் புணரும் முண்டக்
கட்டைகளே மொழியாய் இருக்க வேண்டும்; ‘பிக்காசோ வரைந்த
மோனாலிசா’ போன்ற அபத்தத் திரட்டாய் மேலைப் பெயர்ப் பட்
டியல்களால் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டும்; சிற்றிதழ்களுக்கென்றான
ஏதாவதொரு குழுவோடு தளைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் போன்ற
வக்கரிப்பான் எல்லைக்குட்படாத இது ‘சிற்றிதழ்தானா?’ என்னும்
ஐயம் உங்களுக்கு வரலாம்தான்.

தமிழவனின் “தங்கள் இதழ் ஓர் இலக்கிய மாணவனுக்குக்கூடப் பயன்படாது” என்ற விமர்சனத்தை நேர்மையானதாகவே எடுத்துக் கொள்கிறோம். இலக்கிய மாணவர்களுக்குக் ‘கையேடு’ தயாரிக்க எங்களால் முடியாமல் போனாலும், இலக்கியமாகிற வெகுமக்கள் ரசனையை அவர்கள் வெளிப்பாட்டுத் தளத்தில் நின்றே சீர் செய்யவும் கூட சிற்றிதழ்களின் பணிதான் என்று நம்புகிறோம்.

இதழ் “இன்னும் தீவிரமான இலக்கிய விஷயங்களையும் சிந்தனைகளையும் தாங்கி வரவேண்டும்” என்று தமிழவன் யோசனை தெரிவிக்கும் முன்னரே, அப்படிச் செயல்பட, பலரையும் அணுகி வருவதுபோல் அவரையும் தொடர்பு கொண்ட போது, “எழுத இயலாத நிலை. வேலைப் பழு!” என்று (பின்னர் பார்க்கலாம் என்று ஓர் இணக்கமான சமிக்கைகூட இல்லாமல்) சுலபமாகக் கழட்டிக் கொள்வாரானால், அவருடைய விமர்சனம் தன் நம்பகத்தன்மையை இழந்துவிடாதா? அவரும் அவரைப் போன்ற இலக்கிய வீச்சாளர்களும் வருங்காலங்களில் துணை வருவார்கள் என்னும் நம்பிக்கையோடுதான் இதழ்ப் பயணம் தொடர்கிறது.

இதழ், இலக்கியச் சோதனை முயற்சிகளை வரவேற்கவும் வெளிப்படுத்தவும் விரும்புகிறது; எதிர்மறை கருத்துகளையும் கூட அவற்றுக்கான பதில்களோடு.

இதழின் நிர்வாகச் செலவாக ஒரு பைசாவும் கணக்கிடப்படவில்லை. இன்னும் சில காலம் இப்படியே கொண்டு செல்ல எண்ணம்.

இதழின் வெளிப்பாட்டை வீரியப்படுத்த விரும்புகிறோம்.

அதற்கான ஓர் அம்சமாக, படைப்பாளர்களுக்கு அடையாளமாக வேணும் அன்பளிப்பு வழங்க முயல்வது.

விளம்பரங்களும் சந்தாக்களும் தான் இதற்கான நிதி வசதியைத் தர முடியும். அவற்றைத் திரட்டுவது ஒரு நிறுவனத்தின் வேலை. எனினும், நின்று நிலைக்க விரும்பும் ஒரு சிற்றிதழ் முயற்சியாக, ‘இதழுக்கு ஆயுள் சந்தா சேர்ப்பது,’ என்னும் திட்டத்தை முன் வைக்கிறோம்.

இதன்படி ஆயுள் சந்தா ரூ. 600 செலுத்துகிறவர்களுக்கு,

1. இருப்பு உள்ள வரை முன் இதழ்கள் வழங்கப்படும்.
2. இதழ் வழங்குவதோடு கூட, ஆண்டுக்கு ரூ.30 மதிப்புள்ள நூல்கள் 10 ஆண்டுகளுக்குத் தொடர்ந்து வழங்கப்படும்.
3. 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, ஏதேனும் தடங்கல் நேருமானால், மீதித் தொகையைத் திரும்பப் பெறும் உத்தரவாதத்துடன் கூடிய ரசீது தரப்படும்.
4. இடையில் நேரும் இதழ் விலையேற்றம் ஆயுள் சந்தாதாரரைப் பாதிக்காது என்றும் உறுதியளிக்கப்படும்.

கவிதாசரண்

இலக்கிய அன்பர்கள் இத்திட்டம் வெற்றி பெற உதவ வேண்டும். படைப்பாளர்களும், சந்தாதாரர்களும், நண்பர்களும் தங்களுக்குத் தெரிந்த வசதி படைத்த நண்பர்களை இத்திட்டத்தில் பங்கேற்கச் செய்ய வேண்டும். இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்காகத் தம் வசதிகளைச் சுருக்கிக்கொள்ள முடிந்தவர்கள் தவறாமல் ஆண்டுச் சந்தா கட்ட முன்வர வேண்டும். ஒவ்வொரு சந்தாதாரரும் மேலும் ஒருவரையாவது சந்தாதாரராக்க முடிந்தாலே..... முடியும் நண்பர்களே.

இதழின் மேல் அக்கறையும் எங்கள் மேல் நம்பிக்கையும் வைத்து, அன்பர்களும் இலக்கிய அமைப்புகளும் முன்வந்தால் ஒரு புதிய சகாப்தமே உருவாக்கலாம்.

சிற்றிதழ்கள் பற்றி உங்களுக்குக் கசப்பான அனுபவங்களே கிடைத்திருக்கலாம், நாணயம் பற்றிய விஷயத்தில்.

ஆனால், அதைக் 'கவிதாசரண்' விஷயத்தில் பொதுமைப் படுத்தி விட வேண்டாம் என்பது எங்கள் திட்டமான வேண்டுகோள்.

நாங்கள் இதுவரை யாருக்கும் கடன்காரர்களாய் இருக்க நேர்ந்த தில்லை. இனியும்... எப்போதும்...

எத்தனையோ பேர் தொடங்கி, முடங்கிப் போன முயற்சிதான். எப்போதும் இந்தச் சராசரி மதிப்பீட்டிலேயே முடங்கிக்கொண்டால் சரித்திரம் என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது?

சரியான நேரத்தில் தோன்றும் சரியான ஆள்தானே சாதிக்கிற பேர்வழி?

இது விடியும் நேரம் என்று விழித்துக் கொண்டோம்.

இல்லையென்றால்தான் என்ன?

கல்லெறி பட்டுக் கலைந்த காக்கைகள் கரையும் காலமாகட்டும். நடடமென்ன?

இதழின் பழைய நண்பர்கள் சந்தாவைப் புதுப்பியுங்கள்.

இதழைத் தொடர்ந்து பெறும் அறிவாளர்கள் கூட— இதுவரையான இதழ்களை விடுங்கள்— இனி வரும் இதழ்களுக்குச் சந்தா செலுத்தி யுதவினால் மகிழ்வோம்.

செலுத்தாவிட்டாலும்,

நாங்கள் அனுப்பவே செய்வோம்.

உங்களைக் கடன்காரர்களாக்க அல்ல;

எங்கள் சுரணையை மழுங்கடித்துக்கொள்ள.

இலக்கியம் பேசத் தொடங்கிய பிறகு,

இதைக்கூட ஏற்காவிட்டால் எப்படி?

+2 தேர்வில் பிள்ளை தேறிவிட்டான்.

ஆனால் மதிப்பெண் பட்டியல் மனசைப் பாதித்தது.

“என்னய்யா? இந்த மார்க்குக்கு என்ன செய்யிறது?”

பிள்ளை கரகரவென்று கண் மல்கினான்.

“இப்ப அழுது என்ன பிரயோசனம்?”

“மார்க்கை இம்ப்ரூவ் பண்ணிக்க மேத்ஸ மட்டும் திரும்ப எழுதறேம்பா.”

“எழுதலாம். ஒரு வருஷம் வீணாகும். வாழ்க்கையில வேற நோக்கங்கள் இல்லைன்னா, இதைச் செய்யலாம்.”

“எனக்குப் படிக்கணுங்கப்பா.”

“படிய்யா. படிக்கணும். என் கடைசி மூச்சு வரை நீ படிக்கலாம் தெரியுமா? எனக்கு சந்தோஷந்தான்.”

‘மாணவனாகவே இருந்துவிட்டால், கடைசிவரை உடன் இருப்பான்; படித்து முடித்துவிட்டால் பறந்து போய்விடுவான்.’

சமரசமற்ற தன் ஆளுமையே ஒரு ஒட்டாமையாய், தன் சட்டாம் பிள்ளைத்தனமே தனக்கான தனிமைப் பயிரிடலாய் ஆக்ரமிக்கப் பட்டவனின் அச்சம் அது. அனுபவம் அப்படி.

அன்று மாலை ஏழு மணி இருக்கும்.

கல்லூரி சேர்க்கை விண்ணப்பங்களைக் காட்டினான்.

“நீ கல்லூரியில சேர மூனு வழிகள் இருக்கு. ஒன்று, பொன்னேரி கல்லூரியில சேரலாம். அங்கே கல்லூரி அனுபவம் எப்படி இருக்கும்னு தெரியில. எனக்கென்னவோ பிடிக்கல.”

“எனக்குந்தாங்கப்பா.”

“கரி. இரண்டு, சிட்டி கல்லூரியில சேர 20 ஆபிரம் கொடுக்கணும். அப்படியும் விருப்பமான குரூப் கிடைக்குமானு தெரியில.”

“பணம் வந்து... மார்க் இல்லங்கிறதாலயாப்பா?”

“இருந்தாலும்கூட அப்படித்தான்யா.”

“நீங்க என்னப்பா சொல்றீங்க?”

“நீ பிரியப்பட்டா சேர்த்து விடறேன்.”

“வேற வழி இல்லங்களாப்பா?”

“வழிக்கென்னையா குறைச்சல். ஆனா எனக்கு இது அநியாயமாப் படுது. 20 ஆபிரத்தை லஞ்சமாக் கொடுத்துச் சேர்றதுக்குப் பதிலா இந்தத் தொகையையே டியூஷன் ஃபீஸாக் கொடுத்து, தேர்ந்த பேராசிரியர்கள்கிட்ட தனியா படிச்சு, பிரமாதமா மார்க் வாங்கி, பாஸ் பண்ணிடலாம். என்ன, கல்லூரி அனுபவம் கிடைக்காது. ஆனா

கவிதாசரண்

இப்ப கல்லூரி வாழ்க்கைங்கிறதே ஒரு ஃபேன்ஸி நான்சென்ஸாப் போச்சுய்யா. இந்த யோசனை உனக்குப் பிடிச்சிருந்தா செய்யலாம். இல்லேன்னா, அண்ணாமலை யுனிவர்சிடில சேர்ந்துக்க. பேராசிரியர் தம்பி பாலகிருஷ்ணனை உனக்குத் தெரியுமே? அவரு அங்க சிண்டிகேட் மெம்பர். அவரை அணுகிப் பார்க்கலாம்.”

“அங்கேன்னா ஆஸ்டல்ல சேரணுங்களேப்பா. மேலும் செலவு.”

“செலவைப்பத்தி உனக்கென்ன கவலை? பண்ண மாட்டேன்னு நினைக்கிறியா?”

“நான் தப்பா சொல்லவேங்கப்பா.”

“இது உன் பணம். உன் சொத்து. செலவைப் பத்தியில்லய்யா. நீ பக்கத்துல இல்லன்னா எனக்குச் சில கஷ்டம். கூப்பிடக்கூட ஆள் கிடைக்காது. உங்கம்மாவோட உதவி ஓரளவுக்குத்தான்.”

“சரிங்கப்பா.”

“என்னடா, அப்பா ஒவ்வொரு கதவாத் திறந்துவிட்டு, அவரே அடைச்சுக்கிட்டே வர்றாரே. அவரைச் சுத்திச் சுத்தியே நம்மை முடக்கப் பார்க்கிறாரே’ன்னு யோசிக்கிறியா?”

மகன் பேசாமல் நிற்கிறான்.

தந்தைக்குத் தொண்டையை அடைக்கிறது.

“அப்படியில்லய்யா. உண்மையைச் சொன்னா உன்னைச் சுத்திச் சுத்தி நான்தான் முடங்கப் பார்க்கிறேன்.”

இருவர் கண்களும் ஈரமாயின.

“நடைமுறை கஷ்டத்தைத் தெரிஞ்சுக்கிட்டா நல்லா படிப்பேன்னு தான் இவ்வளவும் சொன்னேன். உன் விருப்பம் போல படி. படிக்கிறதுதான் முக்கியம். குறைஞ்சபட்சம் நீ ஒரு பட்டதாரியாகணும். படிப்பு ஒரு உத்தியோகத்துக்காக இல்லய்யா. உன்னைத் தகுதிப் படுத்திக்க. நம்மகிட்ட மூனு சொத்துகள் இருக்கு— பிரஸ், பதிப் பகம், இந்தப் பள்ளி. இன்னும் மூனு வருஷத்துக்கு இதெல்லாம் என் பொறுப்புல இருக்கட்டும். நீயுந்தான். என் கோட்டுக்குள்ள இருந்தாகணும்யா. அப்புறம் நீ எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏத்துக்க. உன் இஷ்டப்படி நிர்வாகம் பண்ணு. இல்ல, வேலைக்குப் போறது தான் கௌரவம்னு நெனச்சா, அப்படியே செய். நான் எதையும் கண்டுக்க மாட்டேன். என்னோட எல்லை எனக்குத் தெரியும்யா.”

மகன் ஏதும் விளங்காமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“நீ பொறுப்பேத்துக்கிட்ட பிறகு, உனக்கு எது நல்ல துன்னு படுதோ அதைச் செய். யார் யாருக்கெல்லாம் உதவ நினைக்கிறியோ உதவு. நான் பேசாதவுங்கெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காதவுங்கன்னு அர்த்தமில்லய்யா.

நீ பேசு. கொடு. நீ எப்போதும் கொடுக்கிறவனாக இருக்கணும்யா. அது எனக்கு நீ கொடுக்கிற சந்தோஷம். நீ தோளுக்கு உசந்த பிள்ளை. தோழனா நடத்தணும்பா. அதனாலதான் இதையெல்லாம் சொல்லத்தோணுது. எனக்கு நீ செய்ய வேண்டியதெல்லாம் உன்னைப் பார்க்கிறவுங்க என்னை நல்ல விதமா நினைவு கூரணும்கிறதுதான். ஏன்னா, You are my expression. புரியுதா? நீதான் என்னோட பேச்சு.”

பிள்ளை தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றான்.

வீட்டுக்கு முன்னால் மிகுந்து போன கருங்கல் ஜல்லி குவிந்து கிடந்தது. வீட்டுச் சுவர்களில் தூண்கள் எழுப்ப கம்பிகள் வளர்த்து விடப்பட்டிருந்தன.

“இதைக் கொண்டுபோய் தளத்துல கொட்டிறலாம்பா,” என, கடாய் எடுத்து வந்து அள்ளத் தொடங்கிவிட்டான்.

பெற்றவனுக்கு ஒய்ந்து வந்தாலும், பிள்ளைக்கு உதவியாய் அள்ளிக் கொடுத்தான்.

அன்று நள்ளிரவு கேவல் சத்தம் கேட்டு, பிள்ளையருகே போய், “சின்னையா, என்னடா இது? ஏன் அழறே?” என்க,

“ஒன்னுமில்லேப்பா,” என்றான்.

“சரி தூங்கு.”

“தூக்கம் வரலேப்பா.”

“ஏன்யா?”

“என்னை ஏம்பா சந்தேகப் படறீங்க?”

“இல்லியேய்யா. என் மனசுல பலம் குறைஞ்சு போச்சுய்யா.”

“இவ்வளவு தயவா பேசாதீங்கப்பா.”

“அதனால என்னய்யா. உங்கிட்டதானே பேசினேன். இத்தனை நாளும் ‘ஏ... பய’ன்னுதான் உன்னை விளிச்சேன். ‘இதோங்கப் பா’ன்னு ஓடி வந்தே. ‘என்னங்கப்பா?’ன்னு ஒரு கேள்வியா கேட்கக்கூட உன்னை அனுமதிக்கில. ஏவத் தெரிஞ்சவனுக்கு கௌரவிக்கத் தெரிய வேணாமா? இது எனக்கு நானே கொடுத்துக்குற கௌரவம்யா. நீ எவ்வளவு புத்திசாலியா வளர்ந்துட்டேன்னு பார்க்க எனக்கு சந்தோஷமா இருக்குய்யா. சரி, தூங்கு.”

இது நிகழ்ந்த பத்தொன்பதாம் நாள் அந்த சந்தோஷம் மண்ணில் புதையுண்டு போயிற்று.

புதை குழித் தடமும் அடையாளமற்றுப் போய்...

தூணுக்காக வளர்த்த கம்பிகள் துருப் புடித்துவிட்டன.

தளத்தில் கொட்டிய ஜல்லி அழுந்துகிறது.

மழை நீர் தேங்கி, ஊறி ஊறி, தளம் கசிந்து ஒழுகிறது.

எல்லாவற்றையும் பார்த்தபடி

இதழ் இதழாய் உதிர்த்து இற்றுப் போகும் உயிர்ப் பூ...

அஸ்ரப் அம்மா

இரா. நடராசன்

“எம்மாவ்...”

“... ..”

“எம்மா... .. வ்.”

“என்னாட”

“இங்கினப் பாரும்மா.”

“ஏன்ட என்னாச்சி?”

“அஸ்ரப்பு எம் மாலைய பிச்சிட்டான்.”

“முண்ட ... தட்டுவாணி முண்ட... போவாதடின்னா கேட்டாதானே. அங்கினதேன், அந்த பிசாசு பின்னாடிதேன் நாய் கணக்கா சுத்தேங்க... பொறந்துருக்கு பாரு...கொரங்கு கொரங்கு”

ரெண்டு கைகளிலும் மாலையை பாதி பிய்ந்த நிலையில் அள்ளிப் பிடித்தபடி மல்லிகாவால் ஓடமுடியவில்லை. வீட்டுக்குள் ஓடிய அஸ்ரப் கதவு இடுக்கு வழி பார்த்தான். ஆத்தா காரி இம்புட்டுத்தானென்றில்லாது தெருப்புமுதியில் மவளைப் போட்டு சாத்திக் கொண்டிருந்தான். “போச்சு... போச்சுறா,” என்றபடி மாடிக்கு ஓடினான் அஸ்ரப்.

மல்லிகாவின் பேரழகை கொஞ்ச கொஞ்சமாய் கிட்டமா வந்தது. “அஸ்ரப்பம்மா... அஸ்ரப்...அம்மாவ்” என்று கதவாண்ட அரவம் கேட்டதும் திக்கு திக்கென்றது அவனுக்கு. கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

கெண்ட மீனை சுத்தம்

செய்து, சொரண்டி எடுத்து, துவைக்கிற கல் பக்கம் தேக்கு சாவில் போட்டு அழுக்கை களைந்து கொண்டிருந்த அஸ்ரப் அம்மா சோர்வுடன் காணப்பட்டாள். அழுது அரற்றியபடி வரும் மல்லிகாவையும், அவள் மயிரை அள்ளிக் கோத்து பிடித்துக் கொண்டு ஆத்திரத்தோடு இழுத்து வரும் எதிர் வீட்டுக்காரியான அலமேலுவையும் நோக்க ஒன்றும் புரியவில்லை அவளுக்கு.

“அஸ்ரப்பம்மா...உம் புள்ள பய செஞ்ச வேலையப் பாரும்மா நீயே...ஒங்கண்ணாலப் பாரு.” கோத்துப் பிடித்த மயிரை ஒரு இழு இழுத்து மல்லிகாவை மடக்கி பொத்பொத்தென்று சாத்தினாள். “பீட... செத்து ஒழி,” என்று வீடே அதிர்ந்தது. “அய்யோ அய்யோ அடிக்காத... அவன்தான் செஞ்சான்” என்ற மல்லிகாவைப் பார்க்க சகிக்க வில்லை.

இவளிடம் சண்டை போட்டு மாளாது. இன்றைக்கு என்ன ஆகப் போகிறதோ என தோன்றியபோது அஸ்ரப்பம்மாவுக்கு ஒரு நொடி பதற்றம் ஏற்பட்டது. பிள்ளைதாச்சி. கணவன் துபாய். ஆயினும் ஏதாவது ஒரு கோடையில் இரண்டு மாத லீவில் வந்து போவான்.

“அப்படி கூப்பாடு போடுற அளவுக்கு என்ன பண்ணிட்டான் அஸ்ரப்?” எனச் சொல்லி வைத்தாள். அவ்வளவுதான்.

“என்னத்த பண்ணிப்புட்டான்றாளே. அய்யோ அய்யோ. கேப்பாரில்லையா,” என்றவாறு தெருவுக்குப் போய் கூப்பாடு போடத் தொடங்கி விட்டாள் அலமேலு. திடுக்கிட்டுப்போன அஸ்ரப்பம்மா செய்வதறியாது

நின்றாள். மல்லிகாவின் அழகையும் ஆத்தாக்காநியின் கூச்சலும் தெருவையே நிறைத்தன. தெரியும். அவள் இன்று சண்டை பிடிக்காமல் விடமாட்டாள். அவள் சண்டை தெருவுக்கே தெரியும். இன்று அகப்பட்டது அஸ்ரப்பம்மா.

“என்னத்த செஞ்சான் சைத்தான்?” என்று யோசிக்கத் தொடங்கியவள் மகனைத் தேடினாள். “அஸ்ரப், இதர் ஆ..ரா..” அவன் வரவில்லை. பெரிய தப்பு செய்யும்போது அவன் வருவதில்லை. வீட்டுக்குள்தான் இருக்கிறானா என்றும் தெரியவில்லை.

“பத்து இருபதா போட்டு முத்து மாலை வாங்கி வச்சா அத்துத்தோட கை வருதே புள்ளைக்கி. அடக்குறாளா பாருட.” வாசல் இரைந்தது.

“கள்ளுளி மச்சினி. அம் புட்டும் உள்ள. துலுக்கச்சிக்கிக்கு திமுரப் பாத்தியாடி. என்னாப் பண்ணிப்புட்டான்றாளே. கேப்பாரில்லை. வ்வா... வ்வா.” வாயில் அடித்துக் கொள்கிறாள்.

அம்மாவும் அத்தாவும் ஊருக்குப் போயிருக்கும் போது இப்படி ஒரு சண்டை. நேற்றைக்கே திரும்பியிருக்க வேண்டும். பாவா இருக்க சொல்லிச்சோ என்னவோ. இங்க ஒத்தி ஒத்தையில் இருக்கேனு யாரு நெனைக்கா. “ஏய் அஸ்ரப், வா நீ. குடு வெக்கி ரேன். சனியனே.”

மகனைத் தேடி மாடியேற முயன்றாள். ரெண்டு படிதான். தலை சுற்றியது. இப்போது சன்னல் வெளியே அலமேலு தெரிந்

தாள். மண்ணை கையில் வாரி யெடுத்து வீட்டை நோக்கி வீசி சாபம் விடுகிறாள்.

“நாசமா போர்வடி. துலுக்கச்சி.” அவளது முகம் சுருங்கி விரியும் தன்மை கொண்டது.

“பிசாசு மாதிரி புள்ளய பெத்துட்டு என்னா பண்ணிட்டான்றாளே. வவுரு எரியது ஆத்தா.” இப்போது வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டாள். அதற்கு மேலும் எப்படி சும்மா இருப்பது?

“பிள்ளைனா எல்லாருக்கும் பிள்ளைதானே. வேன்னா அவனையே கூட்டு திட்ரதுதானே. பிசாசு அது இதுனு ஏம்மா வாயாடூர்ங்க,” என்றாள் அஸ்ரப் அம்மா. பதட்டம் பேச்சில் தெரிந்தது.

“நானா வாயாடூரேன்? உன் வாய் அவிஞ்சிரும்ரீ. உங்குடும்ப நாசமாப் போயிரும். புருஷனில்லாத ஊடு. புத்து கட்டிப் போயிருமின்னு சரியாத்தாயிருக்கு.”

“ஏனிப்புடி பேசுநீங்க? உங்க சண்டை ஊருக்கே தெரியாதா. விட்டுங்க. அசிங்கம்.”

“அய்யோ அய்யோ அய்யோ. ஊருக்கே தெரியுமானாறாளே. நீதாண்டி கண்டார ஒலி. புருசன் அசலூருல கெடக்கு. இங்கின தெரு பூரா தேடுரியே தேவிடியா கணக்கா. யாருக்குத் தெரியாதுங்கேன்.”

“அல்...லாஹ்.”

“செமக்குரியே. ஆரு கொடுத்ததோ. அக்கா புள்ள கழுக்கமா வந்து போவரது தெரியாதா? இல்ல, மளிகைக்கடபாய்

வாரது தெரியாதா? ஊருக்கே தெரியும் ஓம் பொளப்பு. இன்னும் எந்த மகராசன வளைச்சுப் போடப்போரியோ. ஆருக்குத் தெரியும். அக்குரமம் ஊரு கொள்ளாது ட. துலுக்கச்சிக்கு ஊடு கொள்ளாது.”

“அதுக்குறு ஏன் இவ்வளவு மோசமா பேசுரீங்க.” அஸ்ரப் பம்மாவுக்கு அழகை வந்துவிட்டது. எல்லார் வீட்டு ஜென்னலிலும் முகங்கள். தொங்கும் முகங்கள்; ஜோடனை முகங்கள்; வேடிக்கை பார்க்கும் வெறும் முகங்கள். பேசா முகங்கள்.

எதிரில் சண்டையாடுபவளை பார்க்கவே பயமாக இருந்தது. ஏதோ தீய எண்ணத்தின் விளைவு போல அவள் உடம்பு. அணைந்து புகையும் அடுப்பு மாதிரி இருக்கிறது முகம். நிச்சயம் இவள் வெறும் மனுஷியல்ல. கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் உலை போன்றது இவளது சொற்கள். மேலெங்கும் கொட்டும்படியான விஷ நாக்கு. அந்தக் கொடூர ஜந்துவை காண அளவற்ற அச்சம் அஸ்ரப் அம்மாவுக்கு ஏற்பட்டது.

முன்பே கணவன் சொன்ன படி மாமியார் வீட்டில் பள்ளப் பட்டியில் இருந்து இருக்கலாம். இந்த மாதிரி மிருகங்களிடமிருந்தாவது விடுதலை கிடைத்திருக்கும். ஆனால் அது சிறை. “அஸ்ரப் இங்கவரியா, இல்லியா” என்று ஆற்றாமையால் கூவினாள் அவள். பிறகு உள்ளே போனாள். போய்விட்டாள்.

வெளியே சப்தம் நின்ற பாடில்லை. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் என்ன செய்வாள்? இரைவாள். ஒரு மணி நேரம்

இருக்கலாம். ச்சி. அசிங்கம். என்னவெல்லாம் பேசுகிறாள். மளிகை பாயாம். அக்கா மகனாம். யாரை சொல்கிறாள்? ஹசனையா? பாவம். பன்னிரண்டாவது படிக்கும் பிள்ளை. பாத்து கிடந்து தோளில் போட்டு வளத்த பிள்ளை. அவனையா பேசுகிறாள்? சுரணையற்றவன். விவஸ்தை கெட்டவன். வியர்க்கத் தொடங்கியது.

படுக்கையில் போர்வைக்குள் இருந்தான் அஸ்ரப். தெரியும். தூங்குவது போல நடிக்கிறான். பள்ளிக்கூடத்திற்கு லீவு விட்டாலே சிக்கல்தான். என்ன பாடு படுத்துகிறான். பள்ளப்படிக்கு போய்விட வேண்டியது தான். அத்தாவும் அம்மாவும்தான். முழு லீவும் இவனை இங்கே வைத்திருக்க முடியாது. சரியான சைத்தான். அடுத்த லீவில் அரபி வகுப்புக்கு சொல்லிவிட வேண்டும்.

இருக்கும் பதினைந்து நாளில் பிள்ளையை கொஞ்சத்தான் நேரமிருக்கும் புருசனுக்கு. அவனுக்குரியதை பண்ணிப் போடவும் ஊர் சுற்றவுமான அந்த நாட்களில் மகனைப்பற்றி ஏதும் தவறாகச் சொல்வதில் உசிதமில்லை. வந்து போன இந்த நாளுக்கு மாசத்தில் அதிக பிரச்சனை. போனதலை வந்து போனபோது கூட இவ்வளவு மனம் வெறுக்கவில்லை. இம்முறை தனிமை ரொம்ப வெறுக்கடிக்கிறது.

குடும்ப பாரம் தாங்காத நாட்களில் நீண்ட கடிதங்களையும் அங்கிருந்து யாராவது எடுத்து வரும் அவன் குரல் பதித்த கேசட்களையும் தவிர வேறு

என்ன இருக்கிறது அஸ்ரப் அம்மா மாதிரியான பெண்களுக்கு? திடீரென்று நாலு வீடு தள்ளி யார் வீட்டிலாவது இருக்கும் போனில் அழைப்புவரும். “வரச்சொல்லுங்க...பேசுரேன்,” என்பான். எல்லா வேலையையும் போட்டுவிட்டு அவசரம் அவசரமாக கிளம்பி ஒருவாள் அஸ்ரப் அம்மா, வெள்ளை படுதாவுப் பிள்ளையுமாக. அரைமணி கழித்து லைன் கிடைத்து கட்டாகும்வரை பேசுவான். போனி ருக்கும் வீட்டுக்காரர்கள் டி. வி. பார்க்கிற சப்தத்தில் புருசன் குரல் அழுங்கும். தவிர போனில் அழவும் புலம்பவும் வாய்ப்பில்லை. போன் வீட்டுக்காரர்கள் ஓட்டுக்கேட்பதும் வேடிக்கை பார்ப்பதும் வெட்கக் கேடானவை. கொஞ்சம் பேசுவதற்குள் அஸ்ரப் பிடுங்கிக் கொள்வான். தொன தொனவென்று பள்ளிக்கூட பாடம்போல எல்லாம் ஒப்பிப்பான். “அத்தா வாரப்போ பெல்ட் ஷூ வாப்பா.” “எப்போ வரப்போறீங்க” என்பாள் அஸ்ரப் அம்மா கடைசியாக. மிக கடினப்பட்டு அழுகையை அடக்குவாள். “உடம்பப் பாத்துக்கங்க.”

இந்த ஒன்பது வருட கல்யாண வாழ்க்கையில் மொத்தம் எத்தனை நாள் நேரில் அவனோடு வாழ்ந்திருப்பாள்? மொத்தமாய் கூட்டினால் நூறு நாள் வருமா? மேலேயே இருக்கும். நூற்றம்பது? இருநூறு? இருக்கலாம். ஆனால் எப்படி கூட்டிக் கழித்தாலும் அவனோடு கற்பனையில் வாழ்ந்த காலமே அதிகம்.

கல்யாணம் பற்றி, குடும்பம் பற்றி எப்படியெல்லாம் கனவு

கண்டாள்! மூன்று பெண்களில் ஒருத்தியென்றாலும் கடைக்குட்டி என்பதால் செல்லம். உஸ்கூலில் அதிகநாள் படித்தவள் வீட்டிலேயே இவள் மட்டும்தான். படிக்கவும் நாதியற்று போயிருந்தால் புருசனில்லாத காலங்கள் யாவையையும் எப்படி போக்கிக் கொண்டிருப்பது! ஏதோ அதற்காவது வழியிருக்கிறது. ஹஸன் கொண்டு வரும் நாவல்களும் பத்திரிகைகளும் துணை.

பள்ளிக்கூட நாட்களில் கர்வி என்று பெயர் பெறும் அளவுக்கு வாழ்க்கை பற்றி பீத்தியதுண்டு. சிநேகிதிகள் பொறாமை படும்படி வாழ்ப்போவதாக கனவு. அத்தாவும் அம்மாவும் அபிஜானும் பயப்படும்படி கூத்தடித்ததுண்டு. போகவர ஆண் பிள்ளைகளிடம் வாய்க்குவாய் சண்டை பிடித்ததும், திமிர் பிடித்தவளென்று மற்ற பெண்கள் கிசுகிசுக்கும் போது பாய்ந்து கத்தியதும் மனதில் நிழலாடுகின்றன.

பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து சயத்சாலையாவோடு சினிமாவுக்குப் போன நாளில் நிறுத்தப்பட்டாள். சயத்சாலையா யாரு? தம்பி முறைதானே. அவனிடத்தில் பழகினது கூட சந்தேகம். பின் வீட்டோடு வாழ்க்கை. ரம்பா சானுக்கு ரம்சான் சினிமா. கும்பலாக படுதாக்களோடு பக்கத்து தெரு சொந்தக்காரர்களோடு போவதுண்டு. மற்றபடி கனவு மட்டுமாய். ஆசைகள் ஒன்றிரண்டல்ல. புருசனோடு ஓட்டிக் கொண்டு மோட்டார் பைக்கில் போகவேண்டும். அவனிடம் சொல்லி வெள்ளை படுதாவை எரிய வேண்டும். ஏதாவதொரு பல்கலை கழகத்தில் அஞ்சல்

வழியில் பட்டம் வாங்க வேண்டும். புது வீட்டில் வேறு யார் தொந்தரவும் இல்லாமல் அவனோடு குஷியாக வாழ வேண்டும். வருசத்துக்கு ஒருமுறை ஊட்டி கொடைக்கானல் சுத்த வேண்டும்.

பள்ளப் பட்டியிலிருந்து வரன் வந்தது. அசலூரு வேலை. அம்பதினாயிரம் சம்பளம். ராணியாட்டமா இருக்கலாம் என்றான் அபிஜான். இருக்கிற துலயே செலவு உனக்குத்தாண்டிம்மா அதிகம் என்றான் அக்கா. முக்கால் கிலோ தங்கம் முப்பதாயிரம் ரொக்கம். ஒரு மோட்டார் பைக்கும் கனவுமாக கல்யாணம். அவனை சரியாக கல்யாணத்துக்கு முன் பார்க்கவில்லை. அழகான புருசன். முதலிரவு. ஊட்டி தேனிலவு. எல்லாம் இனிக்கத்தான் செய்தது. “அங்கெல்லாம் இப்புடியா? எப்பேர்ப்பட்ட ஊரு துபாய்.” அவன் தன்னைப்பற்றி சொன்னதை விட துபாய் பற்றி சொன்னது அதிகம். ஆறு மாத லீவு போன எடம் தெரியவில்லை. பத்து சினிமா பார்த்திருப்பார்களா? மேலேயே இருக்கும். தினமும் ராத்திரி முழுக்க கொட்ட மடித்தார்கள். அவள் கண்ட சுகானுபவ கனவுகளின் கரைகளை உடைத்து எரிந்து இன்பத்தால் போர்த்தினான். வயிற்றுக்குள் அஸ்ரப். மூஞ்சி வீங்கி மூக்கு ஒழுக்க அழுது அவள் அரற்றிட அவன் துபாய் கிளம்பினான். “இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக்க. எப்படியும் துபாய்க்கே கூட்டிக்கிறேன்,” என்றான் போகும்போது.

பிறகு துபாய் போகும் கனவு. பார்த்திராத அந்த ஊர் பற்றி அறிந்து கொள்ள அவள் காட்டிய ஆர்வம். துபாயில் மண்

ணைண்ணெய்க்கு பஞ்சமில்லை. கார் உண்டு கணவனுக்கு. எங்கும் சுத்தலாம். ஆபீசில் கொடுத்தது. ஓசிக்கார் என்பது வரையில் துபாய் தெரியும். வாரம் ஒரு கடிதம் மாதமொன்றாகி, அந்நிய தபால் விலையேறிய பிறகு இரண்டு மாதத்துக்கொன்றானது. இரவில் அவனோடு கற்பனையாகப் பேசுவது, நிழலோடு வாழ்வது போல. இதுவா அவள் கனவு கண்ட வாழ்க்கை?

“இங்கேயே ஏதாவது வேலை கிடைக்காதா?” ஒரு முறை அவன் வருகையின் போது கேட்டான். “இந்தியாலயா. இங்கெல்லாம் சம்பளம் மாசம் அறுபதாயிரம் தர யார் இருக்கான்.”

“மாசம் ரெண்டாயிரம் சம்பாதிச்சாலும் ஒன்னா இருக்கிற சொகம் இருக்குமே.”

“அதுக்கு அப்புடி யாரையாவது கட்டிக்கிட்டிருக்க வேண்டியதுதானே?”

ரொம்ப குத்திட்டோமோ. பாவம். அவன் மட்டுமென்ன? துபாயில் இன்னொரு குடும்பமா இருக்கு? எந்தத் தப்புக்கும் அங்கே வழியில்லையாமே. ஒரு வருசமோ ரெண்டு வருசமோ தேடி சுகத்துக்கும் குடும்பத்துக்கும் எல்லாத்துக்குமென இங்கத்தானே வந்தாகனும்.

அடுப்பிலிருந்து மீன் குழம்பை இறக்கிவிட்டு குளிக்கப் போனான் அஸ்ரப் அம்மா. வெளியே சற்று சப்தம் குறைந்திருந்தது. அஸ்ரப்பை படுக்கையில் பார்த்தாள். காணவில்லை. வெளிக்கதவை தாளிட்டாள். அவளது வீட்டுக்குள்ளிருந்து கத்திக் கொண்டிருந்தாள் அலமேலு.

சன்னல் வழியே பார்த்த போது அஸ்ரப் மல்லிகாவோடு விளையாடிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது!

க. அம்சப்ரியா

நானில்லை

உன்னைப் போல சரளமாக
மரமேறவோ நீந்தவோ
எனக்கொன்றும் தெரியாது.

ஐந்து ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு
ஐநூறு சம்பாதிக்கிற
புத்திசாலித்தன மொன்றும்
அறவேயில்லை.

எல்லா முகங்களுக்கும் தோதாய்
வார்த்தைகளால் அலங்கரிக்கிற
வித்தையும் அறியவில்லை.

எனினும் திருப்தியாயிருக்கிறது,
உன்னைப் போல
போலி மனிதனாய்
நானில்லை.

தூங்காத இராத்திரிகள்

படித்த கவிதையை
அசை போட்டு,
வீழ்ந்த காயங்கள்
தந்த வலியை
மறக்க முயன்று,
நிறைவேறா ஆசைகளை
கவிதைகளாய் வடித்து,
வருங்காலத்தில் என்ன
செய்வதாய் உத்தேசமென
விழ வைத்த கேள்விகளுக்காய்
மனசுள் துக்கித்து,
எல்லோரும் உறங்குவது பார்த்து
உள்ளுக்குள் தீ வளர்த்து...
உனக்கும் உண்டோ தோழி
தூங்காத இராத்திரிகள்?

பட்டாக்கத்தி வாளுறையில் பென்சில் சீவும் பேனாக் கத்தி

—சாரு நிவேதிதா

மேஜிகல் ரியலிசம் என்றால் என்ன என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்கும் வகையில் வெளி வந்திருக்கிறது தமிழவனின் இரண்டாவது நாவலான 'சரித்திரத்தில் படிந்த நிழல்கள்.' இந்த நாவலின்படி மேஜிகல் ரியலிசம் என்றால் விடுகதை போட்டு விடை சொல்வது என்று தெரிகிறது.

நாலுமூலை நந்தவனம் - புதினாலு தெப்பக்குளம் - அதில் ரெண்டு பேர் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் — அது என்ன? விடை: பல்லாங்குழி.

இதுதான் மேஜிகல் ரியலிசம் என்று நம்ப வைக்க முயல்கிறது தமிழவனின் நாவல்.

இந்தப் பல்லாங்குழி விடுகதையைப் போல் நூற்றுக்கணக்கான விடுகதைகளும் புதிர்களும் இந்த நாவலில் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றிற்கெல்லாம் விடை கண்டு பிடித்துவிட்டால் நாம் மேஜிகல் ரியலிச பேப்பரில் பாஸாகி விடலாம். முயற்சி செய்து பார்ப்போம்.

பச்சை ராஜன் - எம்ஜியார்.

கருணா பொக்கிஷம் - ரொம்பவும் குழப்பமில்லாத விடுகதை. விடையை எல்லோருமே எளிதில் கண்டு பிடித்து விடலாம். சொல்லின் பொருள் - நெடுஞ்செழியன்.

மலை மீது ஒளி - உதய குரியன் அல்லது தி. மு. க.

அம்மிக் குழவி - (திரும்பவும்) எம்ஜியார்.

என்று போய்க் கொண்டிருக்கும் இந்த விடுகதைக் களஞ்சியத்தில் பாக்கியத்தாய் என்பது யார் என்பதை வாசகர்களே யூகித்துக் கொள்ளலாம். எனக்கு வெளியே சொல்ல பயமாக இருக்கிறது.

'ஒரு நாள் பாக்கியத்தாயின் இரண்டாம் மகனான கவிஞன் காலை வேளையில் கதிரவன் கிரணங்களைப் பனி நீரில் அள்ளி இறைத்துக் கொண்டு வருகையில் இலை ஒன்றினிடையில் புதிதாய் தோன்றினான்' என்கிற வாக்கியத்தை நாம் படிக்கிற போது ஆலிலை கிருஷ்ணனைப் போல் தோன்றினான் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் ஒரு உதாரணம்:

'கண்களைத் திறந்தபடி ராணி தனது ஈட்டி மரக் கட்டிலில், செம்பஞ்சு பட்டுத் தலையணையில், பூக்களின் இதழ்கள் தூவப்பட்ட படுக்கையில் படுத்திருந்த போது வேறு பாஷைகளின் படையெடுப்

புக்கு அவள் மனம் ஒரு போர்க்களமாக மாறியது. அதற்கு முந்தின நாள் வெகு நேரம் தனது சிறுவயது புகைப்படங்களை அவள் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள். ஒரு படத்தில் ஒரு ஜெர்மன் செய்தித்தாளைத் தன் வார்த்தையிலிருந்து பிறந்த மகன் என்று கருதப்படுகிறவன் தின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள். அந்தக் காட்சி படுத்திருந்தவளின் கனவாக மாறி ஜெர்மனியிலிருந்து வந்த ஜெர்மன் பாஷை ஒரு விதூஷகன் போல நடை நடந்து தன் மாளிகைக்கு முன் இருக்கும் தெரு வழியாக வந்ததைக் கண்டாள். அது தன் மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியில் வந்ததும் ஒரு பூவாக மாறிப் பறக்க ஆரம்பித்தது. அப்போது ஒரு மரம் நின்று கொண்டிருந்தது. பூ போய் மரத்தின் கிளையில் அமர, பூவின் இரு இறக்கைகளும் உதிர்ந்தன. இப்போது மரம் 'அ பெ செ டெ எ எஃப் என்று ஜெர்மன் பாஷையின் அரிச்சுவடியைப் பேச ஆரம்பித்தது.'

இப்படி இஷ்டத்திற்கு 'ரீல்' விடுவதுதான் மேஜிகல் ரியலிசமா?

தமிழவன் தன் முன்னுரையில் கூறுகிறபடி இதுதான் நவீன நாவல் எழுத்து முறையா?

நாவலின் ஆரம்பத்தில் ஒரு செர்போ - க்ரோஷியா நாவல் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது. Dictionary of Kazhars என்கிற அந்த நாவலை எழுதியவர் Milorad Pavic என்பவர். இந்த நாவலில் பாவிக்க இன்றைக்கு மறைந்து போன மக்கள் கூட்டமான கற்பனையான கஷார் இனத்தவரைப் பற்றிய ஒரு கற்பனைச் சரித்திரத்தை எழுதுகிறார். அது உண்மையில் இன்றைய செர்பிய க்ரோஷியா இனத்தைப்பற்றிய சரித்திரம். இந்த நாவலை 'மாதிரி' யாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'சரித்திரத்தில் படிந்த நிழல்கள்' உண்மையிலேயே தெகிமொலா மக்களின் சரித்திரத்தைப் பற்றி அக்கறை கொண்டிருந்தால் இந்தச் சரித்திரம் கடந்த முப்பத்தாறு ஆண்டுக்கால நிகழ்வுகளுடனேயே தன்னை முடக்கிக்கிக் கொண்டிராமல் தன் வீச்சை, தன் பார்வையை - எலமூரியாக் கண்டத்திலிருந்து துவக்கப்பட்டிருக்கும்; எலமூரியாக் கண்டத்தைப்பற்றி பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழித்து பேசப்பட்ட சரித்திர நிர்பந்தம் பற்றி ஆராயப்பட்டிருக்கும்; போரில் செத்து மடிவதற்காக ஆயிரக்கணக்கான மனித உடல்களை உருவாக்குவதை காதல் என்றும், அப்படி உருவாக்கப்பட்ட உடல்கள் போரில் செத்து மடிந்ததை வீரம் என்றும் கவிதை பாடிய முத்தொள்ளாயிரத்தையும் கலிங்கத்துப்பரணியையும் முன் வைத்து மறு வாசிப்பு செய்யப்பட்டிருக்கும்; தெகிமொலா மக்களின் முக்கியமான பெண் விடுதலைக் குரலான காரைக்கால் அம்மையார் பூதமாக ஆக்கப்பட்டதையும், சித்தர்களின் கலகக் குரல்களையும், மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸின் மனித நேயத்தை தெகிமொலா சரித்திரத்தில் பேசிய தாயுமானவர் மற்றும் வள்ளலார் போன்றவர்களையும், 'நான் தெரிந்து கொண்ட

உண்மையை இந்த உலக மக்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதன் பொருட்டு நான் நரகத்திற்குப் போனாலும் பரவாயில்லை' என்று கோபுரத்தின் உச்சிக்குச் சென்று, தானறிந்த ரகசியத்தை உலகுக்குச் சொன்ன ராமானுஜன் போன்றவர்களையும் பார்த்தும் கேட்டும் மறு ஆய்வு செய்துமிருக்க முடியும்; சோறே சிவமென்று சொன்ன வள்ளலாரின் மர்மமான முடிவைப் பற்றி யோசித்திருக்க முடியும்; களப்பிரர் காலம் இருண்ட காலம் என்பதுபோன்ற சரித்திரத் திரிபுகளின் மீது வெளிச்சம் காட்டியிருக்க முடியும்.

இப்படி தெகிமொலா மக்களின் சரித்திரத்தை எழுதுவதற்கு தெகிமொலா மக்களின் சரித்திரத்தைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாமல்— இந்தச் சரித்திரத்தில் வேருன்றாமல்— பாவிக்கை மட்டும் நம்புவது கேள்விக்குரிய பிரச்சினை.

இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியத்தில் மேஜிகல் ரியலிசத்தின் உச்சம் என்று சொல்லக் கூடிய Dictionary of Kazhars நாவலில் ஒரு உதாரணத்தை இப்போது பார்ப்போம்.

The Kazhars are silent in Greek; they sing their hymns in Russian; they are clever at Turkish; they use their Mother-tongue Serbian only when they kill others.

இதையே நம்முடைய தமிழ்ச் சூழலில் Greek என்பதற்குப் பதிலாக சங்கத் தமிழ் என்றும், ரஷ்யன் என்ற இடத்தில் சமஸ்கிருதம் என்றும், டர்க்கிஷ் என்ற இடத்தில் ஆங்கிலம் என்றும், செர்பியன் என்ற இடத்தில் தமிழ் என்றும் மாற்றி வாசிக்க முடியும்.

பாவிக்கின் மேற்கோளின் இறுதி வாக்கியம் மொழிக்கும் வன்முறைக்குமான தொடர்பைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

அப்போது என் ஞாபகத்தில் வந்தது Marquis de Sade இன் வாழ்க்கையில் அவர் சிறுவனாக இருந்த போது நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி. சிறுவன் தன் ஆசிரியரைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்: நாம் மிருகங்களைக் கொல்கிறோம். அது கொலையாகக் கருதப்படுவதில்லை; ஆனால் மனிதர்களைக் கொன்றால் அதைக் கொலை என்கிறோம். நம்மை விலங்குகளிடமிருந்து வேறு படுத்திக் காட்டுவது மொழி ஒன்றுதான். ஆக, நாம் பேசும் மொழியை மிருகம் பேசுவதில்லை என்பதாலேயே அதைக் கொன்றால் அது கொலையாகக் கருதப்படுவதில்லை. அப்படியானால் மொழி என்பது எவ்வளவு பெரிய வன்முறை?

இப்போது இந்த மொழியை நாம் பாவிச் சொல்லும் மொழியோடு பொருத்திப் பார்க்கலாம். ஆக, பாவிக்கின் சொல்லாடல் என்பது எவ்வளவு ஆழ்ந்த அர்த்தப் பரிமாணங்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது!

சிறு பத்திரிகையைச் சார்ந்தவர்களுக்கு பொதுவாகவே வெகு மக்கள் கலாசாரத்தைப்பற்றி ஒரு அகுவையும், பெரும்பான்மை மக்கள் கலையுணர்வு அற்றவர்கள்—தாங்கள்தான் கலையுணர்வில் மேம்பட்டவர்கள் என்றொரு எண்ணமும் உண்டு. உதாரணமாக படகோட்டி என்ற திரைப்படத்தை அவர்கள் கலைக்கான அளவு கோல்களை வைத்து வெறும் குப்பை என்று ஒதுக்குவார்கள். ஆனால், கலை என்கிற அளவுகோல் மட்டும் இங்கே போதுமா? நான் பிறந்து வளர்ந்த நாகூரின் கடற்கரைப் பகுதியில் பட்டினச் சேரி என்ற மீனவச்சேரி இருக்கிறது. இங்கிருந்து சுமார் இரண்டு மைல் தொலைவில் ஊரின் மேற்குக் கோடியில் சுடுகாட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு டிரிங் கொட்டகை இருந்தது. மாலை ஆறு மணி அளவில் கரை சேர்ந்து, படகிலிருந்து மீன்களை இறக்கி விலை போட்டு விட்டு, வீட்டிற்குப் போய் குழந்தை குட்டிகளைக்கூடப் பார்க்காமல் பட்டினச்சேரியிலிருந்து ஓடியே வருவார்கள். மடித்துக் கட்டிய கையுடன், வெற்று மார்புடன், வியர்வை வெள்ளமாய் கொட்டக் கொட்ட, பட்டினச்சேரியிலிருந்து அந்த டிரிங் கொட்டகையில் எம்ஜியார் படம் பார்ப்பதற்காக ஓடிவரும் அந்த மீனவர்களை வியப்புடன் பார்த்துப் பார்த்தே என் இளமைக் காலம் கழிந்திருக்கிறது. (ஆனால் இதே மீனவ மக்களை எம்ஜியார் பெயரால் அரசுக்கு வந்த ஆட்சி துப்பாக்கியால் சுட்டுத் தள்ளுவதும் இரவில் கடலில் போனால் இலங்கை அரசு சுட்டுத் தள்ளுவதும் கூட இந்த சரித்திரத்தின் பகுதிகள்தான்.)

இப்போது என்னுடைய கேள்வி என்னவென்றால் இந்த 2000 ஆண்டு தமிழ் இலக்கியச் சரித்திரத்தில் இந்த மீனவ மக்களைப் பற்றிப் பேசிய எந்த இலக்கியமாவது இருக்கிறதா என்பதுதான். ஆக, இந்த மீனவ மக்களைப்பற்றி ஒரு இரண்டாயிரம் ஆண்டுச் சரித்திரத்தில் முதன் முதல் பேசியவர் எம்ஜியார். இதைப் புரிந்து கொண்டால்தான் அவர் இறந்த போது மண்ணெண்ணெய் ஊற்றித் தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டவர்களையும், அவருடைய கூட்டத்தைப் பார்ப்பதற்காக 200 கிமீ தூரத்திற்கு தன் உடம்பில் கொக்கி போட்டு ஒரு லாரியையே இழுத்துப் போகிற தெகிமொலாமக்களையும் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மாறாக, எம்ஜியாரை சிறு பத்திரிகைத் தளத்திலிருந்து பச்சைராஜன் என்று நையாண்டி செய்தால் அது சரித்திரத்தை மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தியதாக ஆகாது. மாறாக, சில தனிநபர்களின் சரித்திரத்தையே ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் சரித்திரமாக நினைக்கும் பத்தாம் பசலித்தனமான பார்வைக்கே தள்ளப்பட்டு விடுவோம். இதே போலத்தான் ஸ்டாலினின் சரித்திரம் சோவியத் ரஷ்யாவின் சரித்திரமாக எழுதப்பட்டது. மாவோவின் சரித்திரம் சீனாவின் சரித்திரமாக எழுதப்பட்டது. ஹிட்லரின் சரித்திரம் ஜெர்மனின் சரித்

கவிதாசரண்

திரமாக எழுதப்பட்டது. 'ஹிட்லர் கொன்றது 90 லட்சம் பேர்' என்கிறார்கள்— ஏதோ இத்தனை கொலைகளையும் செய்தது ஹிட்லர் என்கிற ஒரு தனி நபர்தான் என்பதைப் போல்! ஆனால், சமூகவியல் ஆய்வாளர்களோ இது ஒரு தனி நபரின் ஃபாஸிஸம் அல்ல- ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் ஃபாஸிஸம் என்கிறார்கள். உதாரணமாக, வில்ஹெல்ம் ராய்க் (Mass Psychology of Facism), எரிக் ஃப்ராம் போன்றவர்களின் ஆய்வுகளுக்குப் பிறகு தனிநபர் சரித்திரமே மக்கள் சரித்திரமாக மாற்றப்பட்டு வந்த இம்மாதிரியான போக்கு முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்பே காலாவதியாகிவிட்ட விஷயம். இருந்தும் இந்த நாவலில் எம்ஜியார், கருணாநிதி போன்ற சில தனிநபர்களின் சரித்திரமே தெகிமொலா மக்களின் சரித்திரமாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது— எம்ஜியார் பற்றி நையாண்டியுடனும் கருணாநிதி பற்றி துவேஷத்துடனும். தெகிமொலா மக்கள் அல்லது தமிழ் மக்களின் சரித்திரம் இந்த இரண்டு மூன்று அரசியல் தலைவர்களின் சரித்திரத்தோடு முடிந்துவிடுவதல்ல. இப்படி சரித்திரத்தை ஒரிரு தனிநபர்களின் மீது மையப்படுத்தி 'லீனியர்'கப் பார்ப்பது நவீன நாவல் எழுத்து முறையும் அல்ல. மேலும், கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளில் தமிழ் நாட்டில் கலாச்சாரம் என்பதே சீரழிந்துவிட்டதாகவும், இந்தச் சீரழிவிற்கு திராவிட அரசியல் கட்சிகளே காரணம் என்பதாகவும், இவை ஃபாஸிஸ சக்திகள் என்றும் சிறுபத்திரிகையைச் சார்ந்த புத்தி ஜீவிகளிடம் ஒரு எண்ணம் இருந்து வருகிறது. இந்த எண்ணம்தான் இந்த நாவல் முழுவதிலும் அடியோட்டமாக ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது. சரி, திராவிடக் கட்சிகள்தான் கலாச்சாரத்தை சீரழித்தது. அது ஒரு ஃபாஸிஸ சக்தியாக உருவெடுத்தது. ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால், அதற்கு முன்பு ஆரிய ஃபாஸிஸம் என்ற ஒன்று இருந்ததில்லையா? அப்போது கலாச்சாரம் உச்சத்திலா கொடி கட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்தது? தீண்டத் தகாதவர்கள் என்று ஒரு மக்கள் கூட்டத்தை விலங்கினும் கீழானவர்களாக ஒதுக்கி வைத்தது எந்தக் கலாச்சாரம்? என்று இப்படிக்கேட்டுக் கொண்டே போகலாம்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ் நாட்டின் கிராமங்களில் ஒரு இளைஞன் "இன்று இரவு கூட்டத்தில் ஈ. வே. ராமசாமி பேசுவார்" என்று பறையடித்துக் கொண்டே போவான். பிறகு அன்று இரவு லாந்தர் விளக்கை கையில் பிடித்துக் கொண்டு அந்த இளைஞனே தெகிமொலா மக்கள் இழந்து போன சுயமரியாதை பற்றிப் பேசுவான். அந்த இளைஞன்தான் ஈ. வே. ராமசாமி. தொண்டு கிழமாகியும், மூத்திரம் கூடப் போக முடியாத நிலையில், அதற்கான குழாய்களை உடலில் பொருத்திக் கொண்டு, அந்தச் சாதனங்களோடு தான் சாகும் வரை பேசிப் பேசிப் பேசிச் செய்துப் போனாரே அந்த ஈ. வே. ரா.—

அது ஒரு சாதாரண மனநிலையிலுள்ள ஒரு மனிதரால் ஆகக் கூடியதா? ஒருவர் தன் வாழ்நாள் முழுக்கவும் பேசிக்கொண்டே இருந்தார்— அதிலும் தன் இறுதி நாட்களில் செயற்கை மூத்திரக் குழாய்களையும் தூக்கிக் கொண்டு போய் படுத்த நிலையிலேயே பேசிப் பேசி செத்துப்போனார் என்றால் இது என்ன? madnessஆ? pshisophreniaவா? இது ஒரு அசாதாரணமான விஷயம் இல்லையா? அவர் சாகும்வரை பேசியதெல்லாம் வெறும் வார்த்தைகளா?

வெறும் வார்த்தைகள் என்கிறது தமிழவனின் நாவல்.

மொழியியலிருந்து சமூகவியலுக்கு வருகிறது அமைப்பியல் வாதம். ஆனால் தமிழவனின் அமைப்பியல் வாதமோ சமூகவியலையே புறக்கணித்துவிட்டு வெறும் பண்டிதத்தனமான மொழியியலில் மட்டுமே மையம் கொண்டிருக்கிறது.

ஒருக்கால் இவையெல்லாம் வார்த்தைகள்தான் எனக் கொண்டாலும் இவையெல்லாம் இவற்றுக்கு முன்னாலிருந்த வார்த்தைகளை தூக்கியெறிந்துவிட்டு, தங்கள் தளைகளைத் அறுத்தெறிந்து விட்டு முன்னணிக்கு வந்த வார்த்தைகள் அல்லவா?

“ரூபாய்க்கு மூன்று படி போடுவேன்” என்பது ஒரு வாக்கியம். இதை தமிழவன் கிண்டல் செய்யலாம். இந்த வாக்கியம் ஃபாஸிஸமாக மாறிய கதையை ‘நவீன எழுத்து முறை’யின் மூலம் சொல்லலாம். ஆனால் இந்த வாக்கியத்திற்கு முன்னால் அதிகாரத்தில் இருந்த வாக்கியங்கள் யாவை?

1. வருணாசிரம தர்மம்.
2. இந்தியே பொது மொழி.
3. ஆகட்டும் பார்க்கலாம்.
4. எலிக்கறி சாப்பிடுங்கள்.

இப்படி ஒரு நூறு வாக்கியங்களை நாம் பட்டியல் போட முடியும். ரூபாய்க்கு மூன்று படி என்பது எவ்வளவு கோமாளித்தனமானதோ, அதைவிட அதிகப்படியான - நேரடியான ஃபாஸிஸத்தின் வெளிப்பாடே “எலிக்கறி சாப்பிடுங்கள்” என்ற வாக்கியம். இதைவிடக் கடுமையான ஃபாஸிஸ- நாளிஸ வெளிப்பாடு வருணாசிரம தர்மம்.

ஆக, இந்த வாக்கியங்களெல்லாம் தமிழவன் எழுதியிருக்கும் சரித்திரத்தில் மூடி மறைக்கப்பட்டிருப்பதன் காரணம் என்ன? இது பற்றியெல்லாம் வாய் திறக்காமல் திராவிடக் கட்சிகளால்தான் கலாச்சாரம் சீரழிந்தது என்பது என்ன வகையான அமைப்பியல் வாதம்?

நானும்கூட ஒரு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் “இந்தி படிப்பதால் என்ன நட்டம்?” என்று கேட்டு இந்தியை முறையாகப் படித்தவன் தான். ஆனால் வட இந்தியாவுக்குப் போன பிறகுதான்,

அங்கே 'சாலா மதராஸி' என்று என் முகத்தில் காறி உமிழ் பட்ட பிறகுதான் இங்குள்ள திராவிட இயக்கங்களின் பின்னணியையே என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

இந்த நாவலில் Poetics (புனைவுகளின் சாத்தியப்பாடுகளை விரிவுபடுத்தும் களம்) இல்லை. poetics இல்லாமல் வெறும் தியரியை மட்டும் வைத்து நாவல் எழுத முடியாது என்பதற்கு இந்த நாவலே ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ஆனால் திராவிட இயக்க poetics பற்றி இந்த நாவல் பேசுகிறது. "தெகிமொலா மொழியின் இலக்கியச் சரித்திரத்தில், சிறந்த இலக்கியங்களில் முக்கால் வாசியும் கவிதை இலக்கியங்ம்தான். எனவே அடுப்பு ஊதும் போதும், காலை நேரங்களில் மகிழ்ச்சியுடன் வீதியெங்கும் எதிர் எதிரே அமர்ந்து மலம் கழிக்கும் போதும் கூட கவிதைகள் சொல்லி ஆனந்தப்பட்ட இனமாகத் தெகிமொலாக்களைக் கூறுவார்கள்." (பக் - 17)

மொழி வரலாறு தெரிந்தவர்கள் இப்படி எழுத மாட்டார்கள். அச்சு இயந்திரம் வந்த பிறகுதான் உரைநடையே இங்கு வருகிறது. எனவே அதை விடுவோம். தெகிமொலாக்கள் வீதியெங்கும் எதிர் எதிரே அமர்ந்து மலங் கழிப்பது அவர்களுடைய கலாச்சாரம். ஒரு கலாச்சாரத்தைக் கிண்டல் செய்து அவமதிப்பது கலாச்சார ஃபாஸிலம். ஒரு தொன்மையான சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்- flush out கக்கூஸ் என்பதே வந்திராத ஒரு நிலையில்- கிராமப்புறங்களில், வயல் வெளிகளில், எதிரெதிரே அமர்ந்து மலங்கழிப்பதைக் கிண்டல் செய்வது, நகர்ப்புறத்துக் காலேஜில் 'டிகிரி' படித்துவிட்டு, தன் கிராமத்திற்கு வந்த இளைஞன் கோமணத் துணியுடன் கலப்பையால் உழுதுகொண்டிருக்கும் தன் தாத்தாவைப் பார்த்துக் கிண்டலடிக்கிற ஒரு கலாச்சாரந்தானே தவிர வேறு எதுவுமல்ல. இங்கு தெரிவு ஒரு ஐரோப்பிய வெள்ளைக் காலனியாதிக்க மனோபாவம்தான்.

அடுத்ததாக, மேலே குறிப்பிடப் பட்டிருக்கும் மேற்கோளில் நக்கல் செய்யப்படும் மற்றொரு விஷயம்: மலங் கழிக்கும் போது கவிதைகள் சொல்லி ஆனந்திக்கும் தெகிமொலா இனம். கவிதை என்பது எல்லா இனங்களிலும் தொன்றுதொட்டு வருகிறது என்பது மானுடவியலின் ஆரம்ப நிலை மாணவிக்குக் கூட தெரிந்த விஷயம். தென்மெரிக்க நாடுகளிலும் எல்லோருமே கவிஞர்கள்தான். ஆப்ரிக்க நாடுகளிலும் இதே நிலைதான். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தைய தங்கள் மூதாதையர்களுடைய பெயர்களைக் கூடப் பாடல்களாகப் பாடி, தங்கள் ஞாபக அறையில் பாதுகாத்தவர்கள் அவர்கள். ஆசிய நாடுகளிலும் இதே கதைதான். "அப்படியானால் ஐரோப்பா?" என்று ஒரு வெள்ளைக் காலனி மனம் வினவலாம். ஐரோப்பியர்கள் வயலின் வாசித்துக் கொண்டேதான் மலங்கழித்தார்கள் என்றும், பியானோ இசை கேட்காமல் அவர்களுக்கு சிறுநீர் கழிப்பதுகூட அசாத்தியம் என்றும்

சொல்ல முடியும். அதிலும் ஹங்கேரி என்ற தேசம் தெகிமொலா தேசத்தை விட ஒரு படி மேல். இவர்களிடம் poetics மட்டும் இல்லாமல் நடனமும் சேர்ந்திருந்தது. இவர்கள் மலங் கழிக்கும் போது கூட பாட்டு பாடுவதுடன் நடனமும் ஆடிக்கொண்டுதான் கழித்தார்கள் என்றும் சொல்லலாம். சொல்வது நான் இல்லை. லெவி ஸ்ட்ராஸ்! Poetics இல்லாமல் எந்த ஒரு மனித இனமும் இருந்ததில்லை என்கிறார் லெவி ஸ்ட்ராஸ். ஆக தெகிமொலா இன மக்களை கிண்டல் செய்வதற்காக தமிழவன் எடுத்துக்கொண்ட உதாரணம் மானுடவியல் சான்றுகளுக்கும் மொழி வரலாற்றுக்கும் எதிரானது.

சங்க காலக் கனவுகளின் பிரமாண்டம் மண்டையில் உறைக்க 'தமில் வல்கா' என்று நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வெள்ளைச் சுவர்களில் கரித்துண்டுகளால் எழுதிப் படித்தவர்களின் எழுச்சியை போலி என்றே வைத்துக்கொண்டாலும், அந்தப் போலி எழுச்சிக்கு என்ன சரித்திர நிர்ப்பந்தம் இருந்தது என்பதை சரித்திரம் பற்றியும் அதில் படிந்த நிழல்களைப் பற்றியும் எழுதப் புகுந்த ஒருவர் அக்கறையுடன் கவனித்திருக்க வேண்டும். மாறாக, இதெல்லாம் போலி, போலி என்று சோ, க.நா. சு. போன்றவர்கள் எழுப்பும் கோஷம்தான் இந்த நாவல் முழுவதும் கேட்கிறது. மேலும் கேட்டது மார்க்குவெஸ், பாவிக்க போன்ற பெயர் உதிர்ப்புகள். மெக்ஸிகோ நாட்டு மோதிரத்தையும் க்ரோஷிய நாட்டு மைனர் செயினையும் ஆட்டி ஆட்டிக் காண்பிக்கும் சில்லறை சேஷ்டைகளாகத்தான் மார்க்குவெஸ், பாவிக்க போன்ற பெயர்கள் தமிழவனுக்குப் பயன் பட்டிருக்கின்றன.

தமிழ் இனம் என்பது பொய்யான அடையாளமாக (false identity) மாறியிருக்கலாம். ஆனால் இப்படிச் சொல்லி இதை நிராகரிப்பதன் மூலமாக இதே கால கட்டத்தில் நிகழ்ந்த மதிப்பீடுகளின் தலைகீழாக்கலும் (reversal of values) ஓரளவுக்கான democratization நடந்ததும் இந்த நாவலில் ஒட்டுமொத்தமாக மறுக்கப்படுகின்றன.

இறுதியாக ஒரு விஷயம்:

சார்ளி சாப்ளின் ஒரு படத்தில், தான் அணிந்திருக்கும் நீண்ட வாளுறையிலிருந்து ஒரு சிறிய போனாக் கத்தியை உருவி எடுப்பார். இப்படியாகத்தான் தமிழவனின் பேனாக்கத்தி நாவலுக்கு எஸ். சண்முகத்தின் நீண்ட வாளுறையாக அவர் முன்னுரை அமைந்திருக்கிறது. இக்கட்டுரைக்கு உரிய நாவல் இது அல்ல. திரு. ராமநாதன் எழுதிய 'வீரபாண்டியன் மனைவி' என்ற நாவல் தமிழில் இதுவரை எழுதப்பட்ட முதலும் கடைசியுமான 'பாலிம் செஸ்ட்' நாவல்.

கண்மணி ராஜா

எங்கே போயின என் தடங்கள்?

யார் திருடினார்கள்?

தினத்தந்தி செய்தியும்

டி.வி. அறிவிப்பும்

திரும்பக் கொணருமா?

மழைநீர் முகத்தில் அறைய

நிர்வாணமாய் எம்பிக் குதித்து,

நீர்க்குமிழி உதைத்து உடைத்து

ஒடி ஒடி ஆடிய தெருக்களில்

என் பாதம் பதிந்த மணல் வடு வேண்டும்.

கிச்சுக்கிச்சுத் தாம்பாலம் விளையாடி,

மண்ணுக்குள் குச்சி மறைக்கையில்

மறைத்து வைத்துவிட்ட

மகிழ்ச்சி வேண்டும்.

எல்லாமும் எங்கே போயின?

யார் திருடினார்கள்?

மயிலிறகு,

கைவீசம் எம்ஜியாரின்

கலர் பிலிம் பிரேம்கள்,

உருட்டுக்குச்சி சூதாட்டத்தில்

அள்ளி வந்த சிலேட்டுக் குச்சிகள்...

சிசர்ஸ், யானை, பாஸிங் ஷோ

சிகரட் அட்டைகள்...

மதுரை வீரன்,

மர்மயோகி பாட்டுப் புத்தகங்கள்...

கவன்மாய்க் கணக்கெழுதும்

தேவியின் அருகே சென்று,

‘ஹாய்! எல்லாக்கணக்கும் போட்டாச்சா?’

என்கையில்,

நாசி முகர்ந்த கூந்தல் வாசனை...

ஏறெடுத்து எவரையும் பார்க்காத

மீனாவிடம்,

'உன்னோட பேனாவா இது?

கீழே கிடந்துச்சு' என்றபடி கொடுத்து,

பரிசாய்ப் பெற்றுக்கொண்ட

பளிங்குப் புன்னகை...

(அவள் நேற்று ஒன்றுக்குப் போனபோது

அவள் ஜியோமெட்ரி பாக்கில்

திருடிய பேனா.)

பள்ளிக்கு நடந்து வரும்

மண்சாலை வழியே...

மல்லிகாவின் கால் தடத்தில்

கால் வைத்த பூரிப்பு...

வாழ்த்துச் செய்யுளை ஒப்பிக்கத் திணறி

வகுப்புச் சபையில் வாய்குழறி நிற்க,

பாவி மல்லிகா பார்த்துச் சிரித்தது...

எல்லாமும் எங்கே போயின?

யார் திருடினார்கள்?

பழைய குற்றவாளியா?

புதிய பட்டதாரியா?

இல்லை இயற்கைதானா?

எல்லாமும் இழந்து,

பிரதியுபகாரமாய் சம்பாதித்தவை—

எம்பளாய்மெண்ட் க்யூ;

திடுக்கிடும் 'தினத்தந்தி' தலைப்பு;

இரவல் எச்சி சிகரெட்;

இரவுக் காட்சி;

சொறிதல் சுகம் தரும் வறட்டுத் தாடி;

எவனோ கட்டிய தாலியைக்

கழுத்தில் சுமந்தபடி வாழும்

என் காதல்;

சில கவிதைகள்...

நியதியே!

எனது பிஞ்சுக் கனவுகளை

தயவுசெய்து தந்துவிடு.

உன் பிரதியுபகாரங்களை

நீயே பெற்றுக்கொள்.

ஞானக்கிறுக்கன் கதைகள்: 9

நாய் வளர்ப்பு

ஜெயந்தன்

ஞானக்கிறுக்கனின் நண்பர்கள் வந்து அவன் முன்னால் 'அந்த மனிதனைக்' கொட்டினார்கள்.

ஐந்தே கால் அடி உயரம். கெச்சை உடம்பு. சிவப்பென்று சொல்லலாம். வயது 50க்கும் 55க்கும் நடுவில். முழுக்க நரை. உச்சியில் மட்டும் வழக்கை. சாதாரண வேட்டி சட்டைதான் என்றாலும் எதனாலோ அது அவருக்கு பாந்தமாகவே இருக்கிறது. சதா சிரிப்பு, 'எனக்கென்ன, நான் மகாராஜன்' என்கிற மாதிரி.

ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் சொத்து பத்து இருந்திருக்கிறது. மனுஷன் அதைக் குதிரை வாலில் கட்டி விரட்டியடித்திருக்கிறார்.

மனைவிக்கு ஏதோ ஒரு கம்பெனியில் வேலை. இப்போது அதுதான் ஜீவன உபாயம். பிள்ளைகள் கிடையாது. கலப்புத் திருமணம்.

ஆனால் இந்த மாதிரி ராமமூர்த்திகள் உலகத்தில் ஆயிரம் பேர் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். இருந்தும் இதை யெல்லாம் கருதிக் கொண்டிருக்க வைத்த விஷயம் அவர் நாய் வளர்த்தது.

12 நாய்கள்!

12 நாய்கள் என்றால் அவைகளை இனவிருத்தி செய்து, குட்டிகளை ஆயிரம் இரண்டாயிரத்திற்கு விற்றுவிடும் வியாபாரம் போன்ற ஏதோ நோக்கத்திற்காக அல்ல. அப்படி அவை விலைபோகும் ஜாதி நாய்களும் அல்ல.

'சும்மா' வளர்க்கிறார்கள்.

அப்படியும் 12 நாய்கள் வளர்க்கிற காரணத்தால், ஏதோ வடித்த கஞ்சியில் உப்புப் போட்டு, சட்டியில் ஊற்றி, தெருவில் விரட்டி விடும் நிலையும் இல்லை.

காலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் காப்பி: 10 மணிக்கு 'ஆளுக்கு' மூணு பூரி. மதியம் 2 மணிக்கு சாம்பார் சாதம் இரவு 'அது' அல்லது 'இது.' வாரம் ஒரு தடவை மட்டன்.

ஒரு தடவை யாரோ 'எனக்கொரு நாய்க்குட்டி தாங்களேன்' என்று கேட்டதற்கு இவர் சொல்லியிருக்கிறார்: 'தற்றதுல ஒண்ணுமில்லப்பா, தரலாம். ஆனா என் பசங்க (புருஷன் பெஞ்சாதி இருவருமே அந்த நாய்களை 'நாய்' என்று உச்சரிப்பதே இல்லை. எப்போதும் 'பசங்க'தான்) கட்டில் போட்டு மெத்தையிலதான் படுப்பானுங்க. ஒங்கிட்ட அந்த வசதியிருக்கா? அப்பறம் அவனுக்கு ஃபேன் காத்த வேணும். ஒன் வீட்ல ஃபேன் இருக்கா?'

வந்த ஆள் சொல்லாமல் கிளம்பிவிட்டானாம். அவரே சொல்லிச் சிரித்திருக்கிறார்.

நாய் வளர்க்க வேண்டியது தான். ஆனால் ஒன்றிரண்டு வளர்த்தால் போதாதா? பன்னிரண்டு வளர்க்க வேண்டுமா? என்

பதுதான் ஊரின் அதிருப்தி.

‘நான் எங்க பன்னெண்டு வளத்தேன்? நானும் மொதல்ல ரெண்டு கொண்ணாந்துதான் வளக்க ஆரம்பிச்சேன். அது வளந்து பன்னென்டாயிப் போச்சு. நான் என்ன செய்ய?’

ஆனால் இதன் முதல் பாதி தான் உண்மை. அந்த இரண்டும் பல்கிப் பெருகிய போது, அவைகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்க எந்த முயற்சியும் எடுக்காததோடு அதற்காக பெருமைப்படவும் செய்திருக்கிறார் என்பது சாதாரணமாகவே எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் கேட்டவனிடம் ஏன் ‘கட்டில் இருக்கா? மெத்தை யிருக்கா?’ என்று பரீட்சை வைக்க வேண்டும்?

இந்தப் ‘பசங்களுக்காக’ அவருக்கு சுமாராக மாதம் ஆயிரம் ரூபாய் செலவாகிறது. மனைவியின் சம்பளம் மூவாயிரம் ரூபாய்.

இந்த நாய்களின் குரைப் பையும் நாற்றத்தையும். தாங்க முடியாத வீட்டுக்காரர்கள் இவர்களை அடிக்கடி டேரா தூக்க வைத்திருக்கிறார்கள். நகரத்தில் நாலு வீடு மாற்றி, இப்போது கிராமத்திற்கு வந்து, இங்கேயும் இரண்டாவது வீடாகிவிட்டது. இதன் காரணமாக அந்த அம்மாள் இப்போது மூன்று பஸ் பிடித்து, 30 கிலோ மீட்டர் பஸ்ஸில் இடிபட்டு மிதிபட்டு வேலைக்குப் போய் வருகிறார். ஆனால் இந்த நாய்களை விடுவதாயில்லை.

‘அப்படி இந்த நாய்களை இவ்வளவு கஷ்ட நஷ்டத்தில்

வளர்ப்பதில் என்ன சந்தோஷ’ மென்று யாரோ கேட்டிருக்கிறார்கள்.

‘அது நாய் வளர்த்தால்தான் தெரியும்’ என்று பதில் வந்திருக்கிறது.

இந்த இடத்தில் ஞானக் கிறுக்கன் நண்பர்களை மறித்துக் கேட்டான்: ‘தர்க்க சாஸ்திரத்திற்கு எதிரான பிரம்மாஸ்திரம் இது. அனுபவித்தால்தான் அது உனக்குத் தெரியும் என்று சொல்லிவிட்டால், கடவுள் நம்பிக்கையிலிருந்து பணத்தை மூட்டைகட்டி அதன் மேல் படுத்துத் தூங்குவது வரை எதன் மேலும் யாரும் கைவைக்க முடியாது. இந்த மனிதனும் இதை ஒரு அஸ்திரமாகத்தான் பயன் படுத்துகிறானா, அல்லது ஒரு உண்மையைத் தான் வெளிப்பாடு செய்கிறானா? என்ற சிந்தனையில் நீங்கள் விசாரனை செய்தீர்களா?’

நண்பர்கள் ‘நாங்கள் அவ்வளவு ஆழம் போகவில்லை,’ என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

ஆனாலும் அவர்கள் சொன்னதிலிருந்து ஞானக் கிறுக்கன் தானாக எடுத்துப் பார்த்ததில், அந்த விஷயம் கொஞ்சம் தட்டுப்பட்ட மாதிரி தான் இருந்தது.

ஒரு தடவை அவருடைய ‘பசங்க’ ஒன்றிற்கு ரொம்பவும் முடியாமல் போய்விட, அதை டாக்டரிடம் கொண்டு காட்டுவதற்காக, அது இரவு மணி பதினொன்று என்பதையும் பாராமல் ஆட்டோவுக்காக கடைவீதி ஓடியிருக்கிறார். ஆனால் ஆட்டோ எதுவும் இல்லை. இனி

கவிதாசரண்.

கிராக்கி இருக்காது என்று எல்லா ஆட்டோக்களும் வீடு திரும்பிய நேரம். அப்போது நடந்ததை அவரே சொல்லியிருக்கிறார்:

‘அவனைக் கொண்டுபோக ஒரு வழியும் இல்லேனு தெரிஞ்சதும் நான் கலங்கிப் போயிட்டேன். எனக்கே தெரியலே. ஐயோ என் பையன் போயிட்டான். என் பையன் போயிட்டானு கத்தியிருக்கேன். ஐனம் கூடிப்போச்சு.’ என்னமோ ஏதோனு விசாரிச்சிருக்காங்க. ஏதோ மகன்தான் போயிட்டானு நெனச்சுட்டாங்களாம். அப்புறம் விஷயம் தெரிஞ்சதும், அட இதுக்குப் போயானு சிரிச்சுக்கிட்டுப் போயிருக்காங்க.

தன்னையும்றியாமல் ஏன் இந்த மனிதன் ‘என் பையன்’ போயிட்டான் என்று கத்தினான்? ஞானக்கிறுக்கன் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக் கொண்டான்.

ஆனால் இன்னொரு விஷயம் இதற்கு எதிராக உதைத்தது.

‘சரி ரொம்பவும்தான் கேக்குறானேனு அந்தக் ‘குட்டக்கருப்பன்’ நம்ம டெய்லர் மணிக்கு தர்றதா, சொல்லிட்டு வந்து இவன்கிட்ட (நாயிடம் தான்) சொல்றேன், அழுவுறான் அழுவுறான் (நாய்தான்) அப்பிடி அழுவுறான். கண்ல இருந்து அப்படியே தண்ணி ஊத்துது. ஒரு நாளு பூரா. சரி வேணாம். நீ இங்கேயே இருனு சொல்லிட்டேன்.’

இதுவும் அவரது வாக்குமூலம்தான்.

நண்பர்கள் தொடர்ந்துமேலே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு நாள் இவரது நாய்களில் ஒன்று பக்கத்து வீட்டுக் கோழி ஒன்றைத் துரத்திக் கடித்து குளோஸ் செய்துவிட்டது.

கோழிக்காரன் ஒரு பிடியாய் நின்றான். இவர்கள் அந்தத் தெருவையே காலி செய்தாக வேண்டும். இன்றைக்குக் கோழியைக் கடிக்கும். நாளைக்குப் பிள்ளைகளைக் கடிக்கும் என்று வாதிட்டான். வழக்கு பஞ்சாயத்துத் தலைவர் வரை போனது. தெருவில் நின்று கத்தியதிலிருந்து பஞ்சாயத்துத் தலைவர் வீட்டில் வைத்துப் பேசியதுவரை இவருடைய வாசகம் ஒன்றே ஒன்றாகத்தான் இருந்தது. ‘எனக்குத் தெரியாதா? என் பசங்க மனுஷப்புள்ளங்கள கடிக்கமாட்டாங்க. சத்தியம் செய்யறேன். அப்பிடிக்கடிச்சா அதுக்கு நான் பொறுப்பு. இப்பக் கோழியைக் கடிச்சதுக்கு நான் காசு குடுத்துறேன்.’

‘பிள்ளைகளைக் கடிச்சா நான் பொறுப்புன்னு சொன்னா என்னா பொறுப்பு? கடிச்சுட்டா ஒன் தலையவா வெட்ட முடியும்.’ எதிர்த் தரப்பு.

‘ம்... வெட்டு.’

அந்தக் கிராமத்தில் அவருக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாக அறிமுகமான நபர் ஒருத்தர் கடைசியில் பொறுக்க முடியாமல் கேட்டிருக்கிறார்: ‘பன்னிரண்டு நாய்கள் வளர்த்து என்ன பிரயோஜனம்? அதற்கு யாராவது ஒரு பையனைத் தத்தெடுத்து வளர்த்தாலாவது கடைசிக் காலத்தில் கஞ்சி ஊத்துவான்.’

இதைக்கேட்டதும் இவருக்கு கொஞ்சம் கோபம்கூட வந்துவிட்டதாம். அவர் மூக்கு விடைக்கச் சொல்லியிருக்கிறார்: 'ஊத்துவான். ஊத்துவான். பொடனி யிலே அடிச்ச வெளிவ போடானு வெரட்டுவான். எத்தினி குடும் பத்துல பாக்குறேன்?'

அதோடு ஒரு கதையும் சொல்லியிருக்கிறார். ரஷ்யாவில் ஒருத்தன் நாய் வளர்த்தானாம். அவன் விமானம் ஏறும் போதெல்லாம் அதுவும் விமான நிலையம் வருமாம். அவன் திரும்பி வரும்போது சரியாக அந்த விமானம் வரும் நேரம் அறிந்து அங்கே வந்துவிடுமாம். ஒரு தடவை விமானம் ஏறிய அவன் ஏதோ காரணமாக திரும்பி வரவேயில்லையாம். ஆனால் அந்த நாய் தினமும் அந்த விமானம் வரும் நேரமெல்லாம் வந்து பார்க்குமாம். இப்படி எத்தனை வருஷம்? ஏழு வருஷம். அப்புறம் ஒரு நாள் அந்த விமான நிலையத்திலேயே செத்தும் போய்விட்டதாம்.

கதையைச் சொல்லிவிட்டு கடைசியாகக் கேட்டிருக்கிறார் 'மனுஷப் புள்ள அப்பிடி வந்து காத்துக்கிட்டு நிப்பானா?'

இந்த விதமாக நண்பர்கள் அந்த மனிதன் குறித்து தாங்கள் கொண்டு வந்தது எல்லா வற்றையும் புள்ளி விடாமல் சொல்லிவிட்டு, அப்புறம் உடனடியாக 'இதெல்லாம் ஏன்?' என்ற கட்டத்திற்குப் போனார்கள்.

ஞானக்கிறுக்கனுக்கு அது தான் முதல் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

இவர்கள் ஏன் அந்த மனிதனை இவ்வளவு உற்சாகமாகத் திரட்டி தலைமேல் சுமந்து கொண்டுவந்து கொட்டினார்கள்? கொட்டி முடித்த கையோடு ஏன், 'அந்த மனிதன் ஏன் இந்த விதமாக' என்று அலசி எடுக்கிறார்கள்? இதென்ன, இவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டதொரு சரித்திரக் கடமையா? இவர்களுக்கு எதற்காக ஒரு ராமமூர்த்தி பன்னிரண்டு நாய்கள் வளர்க்கும் காரணம் தெரிந்தாக வேண்டும்?

உண்மையில் இந்த மனுஷ ஜாதிக் கு, தன் கண்ணுக்கும் மூளைக்கும் தட்டுப்புகிற எதற்குமே காரணம் தெரிந்தாக வேண்டுமோ? அப்படியொரு பசியோடு எதற்காகப் பிறந்து வைத்திருக்கிறான் இந்த மனிதன்?

நண்பன் செல்லையா அந்த ராமமூர்த்தியை ரொம்பச் சுவைமாக, எந்த கஷ்டமும் இல்லாமல் எடை போட்டான்: 'என்னமோ அந்த ஆளுக்கு அப்பிடியொரு பைத்தியம்.'

இதற்கு ஞானக்கிறுக்கன் சொல்லிக் கொண்டான்: தெரியாத காரணங்களின் ஆதிமூலத்தை 'பைத்தியத்தின்' தலையில் கட்டிவிடலாம்தான். ஆனால் பைத்தியத்திற்கே காரணம் தேடவும் சொல்லவும் ஆரம்பித்துவிட்ட இந்தக் காலகட்டத்தில் இது செல்லுபடியாகுமோ நண்பா?

சண்முகம் சொன்னான்: 'அவர்களுக்குப் பிள்ளை இல்ல. இதுக்காக சமூகம் ஏதாவது நெனைக்கிறதோ இல்லியோ இவங்களுக்கு அது ஏதோ நெனைச்சுக்குற மாதிரி ஒரு

ஃபீலிங். அதுக்குப் பதிலடியா...'

பரமானந்தம் வேறு ஒரு கோணத்தில் பேசினான். 'மனிதன் ஒரு பழக்கப் பிராணி-Habitual Animal. நாய் வளக்குறதுல உண்டாகுற ஒரு சந்தோஷம் அவங்களுக்கு ஒரு பழக்கமாப் போச்சு. விட முடியாத பழக்கம். ஒரு உயிர்ப் பிரியமா வேஷம் கட்டியாச்சு. கதை போய்க்கிட்டே இருக்கு.'

கடைசியாக கிருஷ்ண மூர்த்தி விஷயத்திற்கு ரொம்பவும் பக்கத்தில் வந்த மாதிரி இருந்தது.

'மனுஷன்னு இருந்தா அவன் எதையாவது ஆராதனை செய்தாகனும். பூஜை போட்டாகனும். அதுதான் மனுஷன். கடவுள், மதம், நாடு, மொழி, கட்சி, கொடி, தலைவன், ஜாதி, ஏதோ ஒண்ணு. எதுக்காவது பூப் போட்டாகனும். அப்பிடி பெரிசாகைக்கி எதுவும் கெடைக்க வேனா ஏதோ கையில கெடச்ச ஒன்னு. பூச்சிகளைப் பத்தி ஆராய்ச்சி செய்ய வாழ்நாளை செலவழிக்கலாம். Giving Cricket commenary: It gives me meaning to my very existance itself-னு சொல்லலாம். பத்துப் பிள்ளைங்கள் வச்ச ஒரு ஆர்ஃபன் நடத்தலாம். பத்து நாய் வளத்தும் தன்னோட ஆராதனை instinct-ஐ நிறைவேத்திக்கலாம்.'

ஞானக்கிறுக்கன் திடீரென்று பேசினான். 'நான் எங்காவது இமயமலை அடிவாரம் போகப் போறேன்.'

ஏன்?

'மூனுமாசம் தவம் செய்யப்

போறேன்.'

ஏன்?

'சிந்திக்கப் போறேன்.'

எதை?

'இந்தக் கலை, இலக்கியம், தத்துவம், அவைகளின் மேன்மை புனிதம் இப்படியெல்லாம், அவைகளுக்காகத்தான் நான் எடுத்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேனா, அல்லது இந்த ஆராதனைப் புத்தியில் செய்து கொண்டிருக்கிறேனா? அதாவது, எதையாவது ஆராதனை செய்யாமல் என்னால் இருக்க முடியாது என்பதால் செய்து கொண்டிருக்கிறேனா? அது எனக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும்.'

நண்பர்கள் இந்தக் கிறுக்கு புறப்பட்டாலும் புறப்பட்டுவிடுமென்று பயந்தார்கள். ●

—இழப்பின் துக்கத்தையும் மனக்காயத்தையும் கொண்டவர்கள் மத்தியில் இருக்கும் போது, அந்தத் துக்கமும் வலியும் மறைந்து, நிம்மதி தன்னுள் பூவாக மலர்ந்து நிற்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. குஷ்டரோகப் பிச்சைக்காரர்கள் கூட கூட்டமாகத் திரிவதற்கும் இப்படிப்பட்ட வலுவான காரணம் ஏதோ இருக்க வேண்டும். அடிப்படையில் ஒரே மாதிரியாக, வாழ்க்கை ஒப்பிடுதலற்றுப் போய்விடுகிறது... தனது குறைகள், இழப்புகள், அசிங்களங்கள் அடுத்தவனிடம் தென்படும் போது அவைகளே ஆறுதல் அம்சங்களாக மாறிப் போகின்றன.

—என்.ஆர். தாசன்

நிமோஷினி

தோழர் ஜிட்டுவின் வருகை

எல்லோரையும் போல
தோழர் ஜிட்டுவின் வாரங்கள்
திங்கட்கிழமைகளில் துவங்குவதில்லை.
புனிதத் தன்மை நிறைந்ததாகக்
கருதப்படும் வெள்ளிகளில்தான்
அவனது வாரங்கள் துவக்கப்படுகின்றன.
பெற்றவர்கள்தான் பிள்ளையின் துவக்கம்
என்கிறதெனில், அவன்
பெற்றவர்களைச் சந்திக்கும் நாள்தானே
அவனது துவக்கமாக இருக்க முடியும்.

அவனுக் கொரு சகோதரன் இருக்கிறான்.
வெறும் மூன்று வருட கால மூப்புடன்
பல்லிடுக்கில் சிக்கின உணவின் துணுக்காய்
காப்பக இடுக்கில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறான் அவனும்.
தோழர் ஜிட்டுவின் வெள்ளி வருகைகள் குறித்த
கருக்கழியா நினைவுகளை காப்பகச் சுவர்களில்,
பள்ளியின் புழுதிப் பரப்புகளில்,
குழையக் குழையப் பூசிக் கொண்டு
அவனும் காத்திருக்கின்றான்.
அம்மாவின் உத்தியோகச் சிலுவையால்
அறையப்பட்டவர்களாக....

தோழர் ஜிட்டு அவனது வீட்டின்
வார்க் கடைசிகளின் உயிர்ப்பாக...
வேலை வாய்ப்பகத்தின்
பதிவு அட்டையைப் போல
தாய்வழிப் பாட்டனின் உறவுகளை
தன் மழலையின் பலத்தால்
புதுப்பித்திருக்கின்றான்.
கடற்கரை மணலில் பதுங்கி
வெளிப்படும் மஞ்சள் படர்ந்த

நண்டுகளைப் போலவே,
பாட்டி வீட்டில் பதுங்கின.
காலம் போக, சொந்த வீட்டிற்கே
விருந்தாளியாகிற சோகத்துடன்
வருகின்றான் அவன்.
அம்மாவின் உத்தியோகத்தில்
முளைத்த அகதியாக.

சோர்வைப் போர்த்துக் கொண்டு
வீடு திரும்பும் அம்மாவின் வெள்ளிகளுடன்
கலந்து அவன் வீடு திரும்புகிறான்.
இருள் புதைந்து கிடக்கும்
படிக்கட்டுகளின் முதல்படியில் நின்று
குரலை எறிகிறான் அம்மா.

விஷந்தடவாத கூரிய அம்பைப் போல.
தாழ்ப்பாளை 'வெறி'ச்சென நீக்கும்
'ஜீட்டு'வின் சகோதரன் மாடிச் சுவரின்
சிராய்ப்புகளையும் புறக்கணித்து
சிறகாக விரிக்கும் வண்ணத்துப் பூச்சிகளின்
பறத்தல் உற்சாகங்களுடன்...
ஒரு கிளைடர் விமானத்தைப் போல
இருகைகளை விரித்தபடி தோழர் ஜீட்டுவிற்கான
வரவேற்புரையை அடர்ந்த இருட்டினில்
எழுதுகிறான் - இன்னமும் விளக்குகள்
பொருத்தப்படாத கருவறைகளின்
இருட்டைப் போலவே.

தோழர் ஜீட்டுவின் முகத்திலும்
சகோதரத்துவம் கொள்ளையாய் பூக்கிறது.
கீழ்நீறில் முளைவிட்டிருக்கும் பால்பற்களில்
சிரிப்பு மின்னலடிக்கிறது.
தொலைக்காட்சியின் சலவைத்தூள்
விளம்பரங்கள் மாதிரி...

இருட்டில் ஈஷிக் கொள்கின்றன
பாசத்தின் வேர் முளைத்த

இருஜோடி பிள்ளைக் கரங்களும்.
 முளைத்து மூன்று இலை விட்டவனும்
 முளைத்து முதல் இலை விட்டவனும்
 சந்தித்துக் கொள்கிற அபாரத் தருணங்கள் .
 சேர்ந்து வளரும் பிள்ளைகளே
 பிரிந்து வாழும் காலகட்டங்களில்
 பிரிந்து வளரும் பிள்ளைகள்
 சேர்ந்து வாழும் வாய்ப்புக்கள்
 குறித்த சிந்தனையை முகத்தின் வாசலுக்குக்
 கொணரும் உணர்ச்சித் திரட்டுகளுடன்
 தோழர் ஜிட்டுவின் தந்தை...

உத்திரவாதங்களின் ஆணியை
 நம்பிக்கைகளின் தலையில் யார் அடிப்பது?
 இந்த சகோதர கணங்களின் நேசமும்
 இந்தப் பிரியங்களின் அடர்த்தியும்
 இந்த எதிர் கொள்ளலின் வாஞ்சைகளும்
 நாளை ஜிட்டு அவன் சகோதரன் மனைவியின்
 மைத்துனன் ஆகிற
 முயக்கங்களும் முயக்கங்களும் மூடினதோர்
 வாழ்வியல் கால கணங்களில்,
 இந்தப் பொழுதின் கர்ப்பங்கள்
 கலைக்கப்படாமல் தோழர் ஜிட்டுவிற்கு
 திரும்பவும் பிரசவிக்கப்படுமா?

தாய் மொழியும் தந்தை மொழியும்

மா. அரங்கநாதன்

ஆரியர் சென்ற பலவிடங்களில் சாதி என்ற அமைப்பு ஏற்படவில்லை— இங்கு மட்டுந்தான் வர்ணாசிரமம் இருக்கிறது— இதிலிருந்து இந்த அமைப்புமுறை தமிழர்களிடம் ஏற்கனவே இருந்தவொன்று— ஆரியர்கள் நாடோடிகளானபடியால் இம்மாதிரி வேற்றுமை இருந்திருக்காது— என்று சமத்தகார ஆராய்ச்சி பண்ணும் வித்தகர்கள் ஒன்றைப் பற்றி மட்டும் மூச்சு விடுவதில்லை. அவர்கள் சென்ற மற்ற இடங்களும் குளிர்ப் பிரதேசங்கள்தாம். அங்கிருந்த மக்களும் வேறுபாடுடையவர்கள் அல்லர். நிறவேற்றுமையும் கிடையாது. எனவே, இன ரீதியான பிரிவுகள் ஏற்பட வழிகள் அநேகமாக இல்லை. அங்கும் செல்வம், வசதி இவை குறித்தான பிரிவுகள் ஏற்பட்டு இன்னமும் நிலவுகின்றன.

இங்கே அப்படியல்ல. சூத்திரன் கறுப்பு, வைசியன் மஞ்சள், சத்ரியன் சிவப்பு, பிராமணன் வெள்ளை என்று ஸ்மிருதிகள் வரையறை செய்ய வேண்டிய அளவு இன ரீதியிலான வேற்றுமை. இங்கே என்றால் தமிழ் நாட்டில் அல்ல என்பதையும் சொல்லியாக வேண்டும்.

வடக்கிலிருந்து புறப்பட்ட கூட்டம் நேராக இங்கே அக்ரஹாரத்தில் வந்து குடியேறிடவில்லை. ஒருவேளை புறப்பட்ட மனிதனின் கொள்ளுப்பேரன் கூட இங்கே வந்திருக்க முடியாது. இடைப்பட்ட எல்லா இடங்களின் கலாச்சாரங்களையும் சுமந்துகொண்டுதான் வந்தனர். ஸ்விட்சர்லாந்தின் தலைநகரமே மழைக்கடவுள் 'வருணன்' பெயர்தான். நார்வே, ஈரான் என்பதெல்லாம் 'ஆர்ய' என்பதன் அடையாளம்தான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, 'ஐரோப்பா' என்னும் ஆங்கில உச்சரிப்புக்கூட ஆர்யோப்பியா என்னும் சொல்தான். இந்திரன், மித்திரன் எல்லாம் ஈரானியத் தலைமைக் கடவுளர். இக் கடவுளருக்குத்தான் வேதம் வணக்கம் சொல்கிறது. பூர்வகுடி மக்களுக்கும் கடவுளர் உண்டு. கடவுள் என்ற சிந்தனை மனித இனங்கள் எல்லாவற்றிலும் காலங் காலமாக இருந்து வந்துள்ளது.

இந்திரனை மேலான ஒரு கடவுளாகக் கொண்ட மக்களுக்கு, விஷ்ணு பிற்காலத்தில் துணைக் கடவுளாகவே தெரிகிறார். ஒரு விதத்தில் விஷ்ணு இந்திரனின் வேலைக்காரர் என்று சொல்வது சரியாகவேயிருக்கும். சிவனைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நந்தி, சிவன் போன்றவர் த்ரவிட கடவுளர் ஆவர். இந்த நந்தி தேவரை ஆதியாகக் கொண்டது தான் பிற்காலத்தில் சமணம் என்று பேர் பெற்ற மதம். சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் சொல்லப்படும் 'பணியர்' தானியங்களை விற்று வாணிபம் செய்து வந்த மக்கள். பிற்காலத்தில் பணியா என்று வியாபாரிகளைக் குறிக்கும் பெயர் இதிவிருந்துதான் வந்திருக்கும்.

இந்தப் பணியர்களுடன் ஆரியர்கள் நடத்திய போர்கள் பற்றி ரிக் வேதம் நிறையக் கூறுகிறது. பணியர்களை ஆரியர் வெறுத்தனர். பணியர்கள் வாணிபத்திற்காகக் கடல் கடந்து சென்று தங்கம் முதலியவற்றோடு புழங்கியவர்கள். ஆரியருக்கு கால்நடை தவிர எதுவும் தெரியாது. ஆனால் தங்கம் கிடைத்தது.

நூறு கோட்டைகளைக் கொண்ட கறுப்பு நிறத்தோரை ஆரியர்கள் கலபமாக வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை என்று ரிக் வேதம் கூறும் இக்காலம் ஏறக்குறைய கி.மு. 1500. இதுவரை வர்ணாசிரம முறையொன்று ஆரியருக்கு ஏற்பட காரண காரியம் எதுவுமில்லை. பிராமணர் என்ற சாதியும் இல்லை.

வர்ணாசிரமமுறை ஆரியருக்கு இல்லை என்று ஆய்வரை நடத்தும் பேர்வழிகள், இதன் பின்னர் நடந்த மாறுதலைத் தான் இருட்டடிப்பு செய்து வருகின்றனர். முதலில் அவற்றையெல்லாம் படிக்கக் கூடாது என்ற ஆணை — அதாவது அவர்களைத் தவிர. மற்றொன்று கலப்பு எங்கேயும் ஏற்பட்டுவிட்டது — ஆரியராவது திராவிடராவது என்ற வேதாந்தம்.

வர்ணாசிரமம் ஏற்படுவதற்கு இந்தோ — ஆரியர் என்ற இனம் ஏற்பட்டதுதான் காரணம். ரிக் வேத கால மக்களிடையே தோன்றியிருக்க வேண்டும். அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம் நாட்டில் ஆங்கிலேயர் வந்த பின் இங்கே தோன்றிய ஆங்கிலோ — இந்திய மக்களை எண்ணிப் பார்த்தால், இது எளிதில் விளங்கிவிடும். ஆங்கிலேயரிடையே வர்ணாசிரமம் இல்லை. ஆனால், அவர்கள் இந்த ஆங்கிலோ — இந்திய மக்களை 'ஆங்கிலேயன்' என்று ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்களா? ஆங்கிலம் மட்டுமே இந்த ஆங்கிலோ இந்திய மக்கள் பேசி வருகிறார்கள் என்று தெரிந்த பின்பும்.

வேத காலத்தின் பின்னர் ஆரியர் என்று யாரையும்

சொல்வது சரியில்லைதான். அந்த மக்களை ஆரிய இனம் என்று அடால்ப் ஹிட்லர் கூட ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கலப்பினத்தவரைத்தானே இந்தோ ஆரியர் என அழைத்திருக்க முடியும். இந்தோ - ஆரியர் என்ற பெயர் பிற்காலத்தில் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கொடுத்ததுதான். இந்தியா என்ற பெயர் கூட இராமயண காலத்தில் தசரதன் தன் தாயார் இந்துமதியின் நினைவாக நநியில் அணை கட்டிய போது ஏற்பட்டு, பின்னர் அப்பக்கம் முழுவதுமே - அதாவது சிந்து வெளிப் பிரதேசம் அப்பெயர் பெற்றதென்று சொல்வதுண்டு.

ரிக் வேத காலத்தில் ஒரு முந்நூற்றைம்பது ரிஷிகள் இருந்திருக்கலாம். ரிஷிகள் என்று பிற்கால வழக்கப்படி சொல்லலாமே யொழிய அவர்கள் மிகவும் சாதாரண மனிதர் போன்று போர் செய்து வெற்றி கொள்ளும் ஆசையில் அப்பிரதேசம் பூராவும் அலைந்து திரிந்தவர்தாம். இவர்கள் வாழ்க்கைக்கும் மனித நேயத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை. தங்கள் வாழ்வை ஸ்திரப்படாத ஒரு நிலையில் அவர்கள் எங்கே உலகையும் வாழ்வையும் பற்றி எண்ணியிருக்கப் போகிறார்கள்.

மேற்படி ரிஷிகள் தம் மூதாதையரைப் பற்றிய வரலாறு எதுவும் சரியாக இல்லாதபடியால் கோத்திரங்கள் என்று சொல்லப்படுபவை இவர்களுடன் ஆரம்பிக்கின்றன. இக்கோத்திரங்கள் ஐரோப்பிய இன மக்கள் எல்லாருக்கும் இருப்பவை தாம். ஆதாம், ஏப்ரகாம் என்று கோத்திரப் பெயர்களைக் கூறுவது போன்றுதாம். இப்பெயர்கள் இன சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகையால் தகப்பன் வழி சம்பிரதாயத்தை மட்டும் பின்பற்றி வந்தவை. ஆரியர் தந்தை வழி சமுதாயம். தகப்பனார் பெயர் ஐயத்திற்குரிய ஒன்றாக ஆகும்போது அது அக்னி, வருணன் என்ற தேவர் பெயராக ஆகிவிடும். எடுத்துக் காட்டாக ரிக் வேத காலத்து ரிஷிகளான வசிட்டர், மரீசு, பிருகு முதலியோரின் தந்தைமார்களை கடவுளராகவே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிவரும்.

கோத்திரங்கள் சத்திரியருக்கு இல்லை. சத்திரியருக்கு இல்லையெனும் போது வைசிய, சூத்திரருக்கு இருக்கிறதா என்ற கேள்விக்கு இடமேயில்லை. அப்படியானால் வர்ணா சிரமத்திற்குள் சத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர், ஆரிய இன மக்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டார்களா? ஒரே இனமாக இருந்த மக்களைத் தொழில் ரீதியாக பிரித்த பின்னர் ஏற்பட்டதா? இக்கேள்விகள் எழுவே இடங்கொடுக்காதபடி பார்த்துக் கொள்கிறார்கள் இன்றைய வைதிக அன்பர்களும் எழுத்தாளர்களும்.

இதற்குச் சில உண்மைகளை அப்பட்டமாகச் சொல்ல வேண்டியதவசியம். அரசர்கள் யாவரும் சத்திரியர்களல்லர். இராமாயணத்தில் சொல்லப்படுகின்ற குகன் சிருங்கிபேரம் என்ற இடத்திற்கு அரசன். அவன் வேடன் என்றே அறியப்படுகிறான். ஏகலைவன் என்று பாரதத்தில் வரும் வீரனும் அவ்வாறே. கர்ணன் அர்ச்சுனனை நிகர்த்த வீரன் என்றாலும் சத்திரியன் அல்ல. எனவே அர்ச்சுனனோடு போட்டியிட முடியாது என்று முதலில் துரோணர் கூறியதை அறிவோம். எனவே வீரத்திற்கும் அரசு பதவிக்கும் உரிய ஒன்றாக சத்திரியப் பிரிவு முதற்கண் பிரித்தறியப்பட்டதல்ல. ரிக் வேத காலத்திற்கு முன்னரே வாணிபம் செய்து வந்த பணியர்களை இந்த வர்ணாசிரமம் 'வைசியர்' என்றும் சொல்லவில்லை.

சத்திரியரும் வைசியரும் பிறப்பால் ஏற்பட்டவராவர். வசிட்டரின் மனைவி அருந்ததி ஓர் அநார்யப் பெண் என்றாலும் அவர்களுக்குப் பிறந்த சக்தி என்ற மகன் பிராமணனாக ஆகிறான். ஆனால் அவர்களுக்கு ஒரு பெண் பிறந்து, அந்தப் பெண் அருந்ததியின் பூர்வகுடி இனத்தில் ஒருவனை மணந்து ஒரு குழந்தை பெற்றால், தகப்பன் வழி ஆரிய சமுதாயத்தில் அது பிராமணக் குழந்தை ஆகாது. இவ்வாறு பிரச்சனைகள் தோன்றிய பின்னர் ஏற்பட்டது சத்திரியப் பிரிவு. அது வீரர்களைக் குறிப்பது என்பதெல்லாம் சும்மா ஒரு பேச்சுக்குத்தான்.

சத்திரியக் குழந்தையின் தந்தை பூர்வகுடி இனமாதலால் அவர்கள் அதிக எண்ணிக்கையிலிருந்தனர். பக்க பலமும் அதிகமாகவேயிருக்கும். இந்தக் குழந்தைகள் அரசு உரிமை பெற்றது அந்த பலத்தால்தான்.

விராட மன்னனின் புதல்வன் உத்தரன் ஒரு கோழை என விவரிக்கப் படுகிறான் என்றாலும் அவன் சத்திரியனே. சனகன் என்னும் அரசன் பெரிய ஞானி. ராஜரிஷி என்று போற்றப்படுபவரே அல்லாது, அவரை பிராமணர் என்று கூறமுடியாது. எல்லா மனித உயிர்களுக்கும் பிறப்பு ஒத்து வராது என்பது வர்ணாசிரமம்.

இவ்வாறு சத்திரியர்கள் இருக்கும் போது, இவர்களுக்கு கோத்திரம் எப்படி வந்தது? இந்த கோத்திரம் பிராமணர் தந்த அனுமதி. தந்தை பிராமணராக இல்லாவிட்டாலும் ஒரு வகையில் பிராமண சம்பந்தம் இருப்பதால், ஒரு பிராமண குருவை ஏற்றுக் கொண்டால், அந்த குருவின் கோத்திரத்தை அந்த சத்திரியர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்

கவிதாசரண்

37

என்ற நிபந்தனையோடு கூடிய அனுமதி. சனகன் கோதம கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவனென ராமாயணத்தில் சொல்லப் படுகிறது. அதற்கு காரணம் கோதமருடைய மகன் சதாந்தனை குருவாகக் கொண்டவர் சனகர். எனவே சதாந்தரின் கோத்திரமே சனகரின் கோத்திரமாகிறது. அவரது (சனகரது) தந்தை மிதி சக்ரவர்த்தியின் கோத்திரமும் கோதம கோத்திரம்தான். ஆனால் மிதி சக்ரவர்த்தியின் தந்தை நிமி சக்ரவர்த்தியின் கோத்திரம் வாசிட்டம். அவர் வசிஷ்டரைக் குருவாகக் கொண்டு கொஞ்ச காலமிருந்த பிற்பாடு கோதமரைக் குருவாகக் கொண்டதால், அவரது வசிட்ட கோத்திரம் மறைந்து போயிற்று. இது வெள்ளைக்கார எஜமானின் பெயரை அடிமை நீக்ரோ தனது பெயருடன் சேர்த்துச் சொல்லும் வழக்கம் போன்றதுதான். (எடுத்துக்காட்டு: CASSIUS CLAY.) (இன்னும்)

எஸ். ராமநாதன்

சின்னக் கவிதைகள்

மரம் நனைத்த
மழைநீர் நின்றது
கிளைகளில்
பூக்களாய்.

நிசப்த சுகம்
உணர்த்தத் தானே
ஓசைகள்.

படித்து முடித்ததும்
தெரிந்தது - படித்தது
புரியவில்லை யென்று.

ஆண்டென்னாவில்
ஆந்தை
கவிதைக்கோர்

தலைப்பாச்சு

கவிதை ஏதும் இன்றி.

என் மனக்கிலேசங்கள்
என்னை விகாரப்படுத்தும்
பிறர் அறியாமல்.

முகத்துக்கென்ன வந்தது,
நொறுங்கியது
கண்ணாடிதானே.

சுவாரஸ்யம்தான்
எதுவும்
கிடைக்காத வரையில்.

முற்றமென்ன
கொல்லையென்ன
அழகுதான்
முருங்கைப் பூ
உதிர்ந்த தரை

நூல் நலம்:

அஞ்ஞான

சுகம்

‘உனக்கும் உங்களுக்கும்’

—யூமா. வாஸுகி—

மாஸ், 42, டிமாண்டி முதல் தெரு
திருப்பூர்-638604.

அண்மைக் கால தமிழ் எழுத்தில் ஒரு தன்மை பரவலாகக் காணப்படுகிறது. தன்னைப் பழிவாங்கும் சமூகத்தைக் கோரக் காட்சியாகச் சித்தரிப்பது அது. எண்பதுகளில் தமிழில் உருவாகி வரும் இளம் படைப்பாளிகளிடம், சமூக நிகழ்வுகள் அவர்களின் மனவெளிகளில் கோபத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆனால் அதன் வெளிப்பாடு என்பது ஆழமான சோகமாகவும் கோரமாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

கணையாழி ஜூலை 93 முதல், மாரிமுத்து என்ற பெயரில் ஒவியங்கள் வரைந்து வந்த ஒருவரே யூமா. வாஸுகி என்ற பெயரில் கவிதைகளும் கதைகளும் எழுதுகிறார். இவருடைய ஒவியங்களின் கோடுகளைத்தும் சோக ரேகைகளாகவே காணப்படுகின்றன. இடையிடையில் பாம்புகள், கோரமுகங்கள், இவரது கோடுகளில் காணப்படுகின்றன. இவரது கவிதை தொகுதியான ‘உனக்கும் உங்களுக்கும்’ என்பதில் 14 கவிதைகள் உள்ளன. கணையாழி, கவிதா சரண், வேறு சில இதழ்களில் சில கவிதைகள் எழுதியுள்ளார்.

இதில் இரண்டு கவிதைகளைத் தவிர பிற அனைத்தும் ஒரே வகையான படிமத்தை திருப்பித் திருப்பி, வேறு வேறு சொற்களில் வெளிப்படுத்துகின்றன. அந்தப் படிமம் என்பது மிகவும் கோரமானது. ‘தலையை மழித்து நெற்றியில் திலகமிட்டு அழகுபார்’ என்றும்,

‘காதுட் சென்ற அரவம் — என் கண்ணைச் சன்னலாக்கி தலை நீட்டிப்பார்ப்பது எதனை?’ என்றும் இவ்வகையில் மீண்டும் கோர வெளிப்பாடுகள் வருகின்றன. அதன் எதிர்மறையாக சோகம் சொற்களில் இடம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. உலக நிகழ்வுகள் எதனையும் இவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தாம் இலக்கற்றுப் போவதாகப் புலம்புகிறார். ‘கால் வைத்த இடமெல்லாம் முதலைகள்’ என்கிறார்.

‘வாழ்வின் வேர் பிடுங்கியெறியும் நாவறுந்த குயிலின் தொண்டை வெடித்து வெளிவரும் குரல்’

என்று தனது கவிதைகளை இவர் சொல்லிக் கொள்கிறார்.

இவரது கவிதைகள், ஒவியங்கள் ‘காவடியாட்டம்’ என்ற சிறுகதை எல்லாமே சோகத்தை அடிநாத இழையாகவும், அதை வெளிப்படுத்தும் மொழியாக அறுவெறுப்பு மிக்க கோரப்படம் பிடித்தலையும் கொண்டிருக்கிறது.

கவிதாசரண்

இவரது கவிதைத் தொகுதியில் தன்னைப் பற்றி ஓர் அறிமுகம் செய்திருக்கிறார். இதில் காம வெளிப்பாட்டை முறையாக நிவர்த்தி செய்து கொள்ள இயலாத அல்லது விரும்பாத ஒரு மனிதனைப் பார்க்கிறோம். நடைமுறை வாழ்வில் முரண்பட்ட 'வீரதீர சாகசங்கள்' புரியும் ஒரு லும்பனைப் பார்க்கிறோம். 'லும்பன்' நிகழ்வுகள் இவரால் பதிவு செய்யப்படும் அளவிற்கு இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இதுவும் ஒருவகையில் படிப்போருக்கு அதிர்ச்சி தர வேண்டும் என்னும் 'வீரதீர' சாகசமாகக் கூட இருக்கலாம். இந்த முன்னுரையில் அற்ப செயல்களில் திருப்தி காணும் மனநோய்க் கூறுகளையும் காண முடிகிறது.

இவரது ஓவியம், கவிதை, இவரைப்பற்றிய இவரே கொடுத்துள்ள அறிமுகம் எல்லாம் சேர்ந்து நமக்குச் சொல்வது இதுதான்.

நல்ல கோடுகளை உருவாக்கவல்ல ஒரு ஓவியன் 'சோகத்தை'யே தனது மொழியாகக் கொண்டிருக்கிறான். சொற்படிமங்களை வெளிப்படுத்தும் தன்மையுடைய இவர் படிமங்கள் அறுவெறுப்பு தரும் கோரங்களாக வெளிப்படுகின்றன. இவற்றை இவர் நியாயப்படுத்தவும் செய்கிறார். இதன் மூலம் எவ்வித இலக்கும் அற்ற லும்பன் பண்பாட்டு தன்மையுடைய வராக இருக்கிறார். இது நமது சூழலின் சோகம். இங்குள்ள

பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் குறித்த அக்கறையோடு தேடும் சொரணையற்று, வெறும் அற்ப நிகழ்வுகளில் தன்னை இனம் காணும் இவரின் லும்பன் வாழ்வை விமரிசனம் செய்யும் அதே வேளையில், இந்த லும்பன்களிடம் உள்ள திறமைகள் குறித்தும் கவலைப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களின் 'நான்'கள் பிரக்கை பூர்வமாக உருக்கொள்வதில் சமூகத்தின் பங்கு பற்றி நாம் தீர விசாரித்துக் கொள்ள வேண்டிய சூழலில் இருக்கிறோம்.

லும்பனிசத்திற்கும் சோகத்திற்கும் நெருக்கமான உறவுண்டு. சென்னை வாழ் குடிசை மக்களிடம் காணப்படும் 'கானாபாட்டுக்கள்' அடற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. சோக இசைக் கூறுகளை மட்டுமே இப்பாடல்களில் பயன்படுத்துவார்கள். அதில் தங்களுடைய அப்பட்டமான வாழ்க்கையின் உணர்வுகளும் வரும். இந்தப் பின்புலத்தில் இக்கவிஞரை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் குடிசை வாழும் மனிதனைப் போன்றவர் அல்லர் இவர். இவருடைய வாழ்க்கை அவர்களைப் போல் புற உலகம் முழுதும் மறுக்கப்பட்டது அன்று. ஆனால் இப்படி இருப்பதில் இவரைப் போன்றவர்கள் 'அஞ்ஞான சுகம்' காண்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

—வீ. அரசு

மக்கள் உரிமைக் கூட்டமைப்பு, புதுவை

மத வாதத்திற்கு எதிரான நூலின் முன் வெளியீட்டுத் திட்டம்
அறிவிப்பு

அயோத்தியை முன் வைத்து, நாடெங்கும் மதக்கலவரங்களைத் தூண்டி, பல்லாயிரக் கணக்கான அப்பாவி மக்களின் உயிரிழப்பு பிற்குக் காரணமான மதவெறி சக்திகள் இன்று புதுவையில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்த முனைகின்றன.

புதுவையின் புராதனச் சின்னங்களுள் ஒன்றான 'சென்மராக் கினி மாதா ஆலயத்தை' இடித்துவிட்டு, ஈசுவரன் கோயில் கட்டப் போவதாக இந்து முன்னணி, ஆர்.எஸ்.எஸ். மதவெறி அமைப்புகள் இன்று குழப்பத்தை ஏற்படுத்த முனைந்துள்ளன.

இது தொடர்பான வரலாற்றுப் பின்னணியினையும், ஆனந்த ரங்கப் பிள்ளை டைரியின் உண்மை விவரங்களையும் தொகுத்து, - சிறுபான்மை- தாழ்த்தப்பட்ட- பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஆதரவாக பல்வேறு வழிகளில் போராடி வரும் பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸ் ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். அதற்கு புதுவையின் வரலாற்றறிஞரான பிரபஞ்சன் முன்னுரை எழுதியுள்ளார்.

புதுவையில் மனித உரிமைகளுக்காக இடையறாது போராடி வரும் மக்கள் உரிமைக் கூட்டமைப்பு இந்நூலை வெளியிடுகிறது.

நூலின் விலை ரூ. 5. முன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தில் பதிவு செய்கிறவர்களுக்கு ரூ. 3 க்கு வழங்கப்படும். குறைந்தது 50 பிரதிகளுக்கு பதிவு செய்ய வேண்டும்.

மத வெறியர்களுக்கெதிரான போராட்டத்திலும், இந்நூலைப் பரப்புவதிலும் உங்கள் ஒத்துழைப்பை நாடுகிறோம்.

முன் வெளியீட்டுப் பதிவுக்கும் நன்கொடைக்கும்:

கோ. சுகுமாரன்,

39, முத்துமாரியம்மன் கோயில் தெரு;

புதுவை- 605001.

நினைவுத் தடங்கள்

வல்லிக்கண்ணன்

வாமும் காலத்தில் பெரும் கவனிப்பைப் பெறக்கூடிய விதத்தில் காரியங்கள் செய்கிறார்கள் சிலர். அவர்கள் மரணத்துக்குப் பிறகு சிலசமயம் அவர்களது வாழ்க்கையின் இறுதி நாட்களிலேயே — கவனிப்பு குறைந்து (அல்லது, போதிய கவனிப்பு பெறாமல்) ஒளி மங்கிப் போகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு துறையிலும் இப்படிப்பட்டவர்கள் எல்லாக் காலத்திலும் இருந்து வருகிறார்கள். நான் அறிந்த, அல்லது கேள்விப்பட்ட, பலபேரது நினைவுகள் அவ்வப்போது என்னுள் அலைபுரள்வது உண்டு. அப்படி நினைவில் தோன்றுகிறவர்களில் நாடக உலகச் சேர்ந்த சிலர் முக்கியமானவர்கள்.

1920கள் 30களில் தமிழ் நாடக உலகில் கன்னையா என்ற பெயர் ஒளியுடன் பிரகாசித்தது. கன்னையா கம்பெனி நாடகங்கள் தமிழ் நாடு முழுதும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தன. சென்னையிலிருந்து திருநெல்வேலி ஈறாக, பல முக்கிய நகரங்களிலும் அடிக்கடி கன்னையா கம்பெனி முகாமிட்டு தொடர்ந்து நாடகங்கள் நடத்துவது வழக்கம்.

மேடை நாடகங்கள் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு ஒரு முறை தான் நடக்கப்படும் என்றிருந்த நிலையை மாற்றி, தினசரி நாடகம் நடத்துகிற வழக்கத்தை—அதுவும், ஒரே நாடகத்தை தொடர்ச்சியாக பதினைந்து நாட்கள், இருபது நாட்கள் மேடையில் நடத்துக் காட்டுவதை வழக்கத்துக்குக் கொண்டு வந்தவர் கன்னையா.

அவருடைய ராமாயணம், தசாவதாரம், பகவத்கீதை போன்ற நாடகங்கள் தினந்தோறும் பல வாரங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது உண்டு.

கன்னையா பக்திமான். பக்தியைப் பரப்புகிற புராண நாடகங்களுையே கன்னையா கம்பெனி நடத்துக்காட்டிப் புகழ் பெற்றது.

மின்சாரம் சர்வ சகஜமாக நாட்டில் இடம் பெற்றிராத காலம். ஆனால் கன்னையா, தனி ஜெனரேட்டர் வைத்து மின்சக்தி கொண்டு நாடக அரங்கை ஒளியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். காட்சி ஜோடனைகளில் மின்விளக்குகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தார். திடீர் காட்சி மாற்றங்களுக்கும் (டர்னிங் ஸீன்ஸ்), மாயாஜாலங்கள் மற்றும் தந்திரக் காட்சிகளுக்கும் மின் சக்தியை பயன் படுத்தினார்.

மேடையில் பிரமாண்டமான காட்சி அமைப்புகளைக் காட்டி மக்களை வசீகரித்தார். வைகுந்தத்தில் சொர்க்கத்தின் கதவுகள் திறக்கப்படுகிற காட்சியை வியந்து பேசாதவர்கள் அந்நாளில் அபூர்

வம். தங்கமயமான, நீண்டயர்ந்த பெரிய கோயில் கதவுகள். அவற்றின் சதுரக்கட்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு மணி. கதவுகள் மாயவத்தை போல் திடீரெனத் திறந்து கொள்ளும். அப்படித் திறக்கும் போது மணிகள் இசை மயமாய் நுணுநுணுக்கும். உள்ளே பாம்பணையில் பள்ளி கொண்ட வைகுந்தவாசன் மின்னொளியில் தகதகப்பார். பார்க்கிறவர்களின் காதுகளுக்கும் கண்களுக்கும் அரிய விருந்து.

அவருடைய 'பகவத்கீதை' நாடகத்தில், யுத்த களத்தில் குதிரைகள் பூட்டிய ரதங்கள் அணி வகுத்து நிறுத்தப்பட்டிருந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்டு களித்தவர்கள் இவருவில் மறக்கமுடியுமா என்ன?

இதெல்லாம் நாடகம் ஆகுமா என்று கேட்பதும் விமர்சிக்கப் படுவதும் பிற்காலத்தில்தான் எழுந்தன. ஆனால் கன்னையா நடத்திக் காட்டியவை நாடகங்கள் என்றுதான் அறியப்பட்டிருந்தன. தமிழகத்தின் முக்கிய நகரங்கள் எங்கும் மக்கள் அவற்றைப் பார்த்து, வியந்து, பேசிக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

பக்திமான் ஆன கன்னையா திருப்பதிக்கும், ஸ்ரீரங்கத்துக்கும் அள்ளி வழங்கிய தானங்களையும், ஏழை எளியவர்களுக்கு அவர் அளித்த தர்மங்களையும் பற்றிப் பெரிதாகப் பேசி மகிழ்ந்தார்கள்.

கன்னையாவை எனக்குத் தெரியாது. கன்னையா கம்பெனி திருநெல்வேலியில் முகாமிட்டு, தினசரி பகவத்கீதை நாடகம் நடத்திக் கொண்டிருந்த நாட்களில், நான் பாலையங்கோட்டையில் ஆறாவது வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

திருநெல்வேலி - பாலையங்கோட்டை வாசிகள் மட்டுமின்றி, சுற்று வட்டாரத்துப் பேரூர்கள் சிற்றூர்களில் இருந்தெல்லாம் ரசிகர்கள் வந்து நாடகம் பார்த்துப் பரவசமடைந்தார்கள். நாடகத்தின் பிரமாண்டக் காட்சிகள் பற்றியும், நாடகத்துக்குச் சுவையூட்டிய சிறுசிறு கதை நிகழ்வுகள் பற்றியும் பேசி மகிழ்ந்தார்கள்.

கன்னையா இறந்து போனார். அவர் நாடகக் கம்பெனி இருந்த இடம் தெரியாது போயிற்று. கால ஓட்டத்தில் கன்னையா பெயர் கூட மறைந்துவிட்டது. நாடகத்துறை சம்பந்தப்பட்டவர்கள் கூட அவர் பெயரைக் குறிப்பிடுவதில்லை. தமிழ் மேடை நாடகத்துக்கு உயிரூட்டியவர்கள் பற்றிப் பேசுகிறவர்களும் எழுதுகிறவர்களும் கூட கன்னையாவை நினைவு கூர்வதில்லை. மனித இயல்பு இப்படித்தான் இருக்கிறது.

கன்னையா வழியைப் பின்பற்றி 1930 கள் 40களில் நாடக மேடையில் அற்புதங்கள் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தவர் நவாப் ராஜமாணிக்கம். அவரது 'மதுரை தேவிபால விநோத சங்கீத நாடகசபை'யும் புராண நாடகங்களை, பிரமாண்டமான காட்சி ஜோடனைகளுடன் மேடை ஏற்றிப் புகழ் பெற்று வந்தது. நவாப் பின் நடப்புத் திறமையும் பெரிதாகப் பாராட்டிப் பேசப்பட்டது.

'பக்த ராமதாஸ்' நாடகத்தில் ராஜமாணிக்கம் நவாப் வேடமிட்டு அட்டகாசமாக நடத்து அவையோரின் 'அப்லாஸ்'களை

நிறையப் பெற்று வந்தார். இதனாலேயே அவர் நவாப் ராஜமாணிக் கம் என்ற சிறப்புப் பெயரும் பெற்றிருந்தார்.

இவரும் பக்திமான் தான். பக்தியைப் பரப்புவதற்கு மேடையையும் நாடகங்களையும் அவர் பயன்படுத்திக் கொண்டதும் உண்டு ராமாயணம், தசாவதாரம், ஏகநாதர் போன்ற நாடகங்களை நவாப் கம்பெனி பிரமாதமாக நடித்துக் காட்டிப் பெயர் பெற்றது. ஐயப்பன் நாடகம் அவர் கம்பெனிக்கு மேலும் பெயர் வாங்கித் தந்தது.

1930கள் 40களில் தமிழ் நாட்டில் ஐயப்ப பக்தி, இந்நாட்களில் உள்ளது போல், மிகுதியாக இருந்ததில்லை. ஐயப்ப பக்தியையும், ஐயப்ப பக்தர்கள் எழுச்சி அலையையும் தமிழ் நாட்டில் வளர்த்த பெருமை நவாப் ராஜமாணிக்கத்துக்கும், அவரது ஐயப்பன் நாடகத் துக்கும் உண்டு.

நவாப் ராஜமாணிக்கத்தின் நாடகத்தைப் பார்த்து, அவர் நடிப்பை மெச்சிப் பாராட்டுரை வழங்கினார் மகாத்மா காந்தி என்பது வரலாறு. அக்காலத்தில் திருவாங்கூர் ராஜ்ய திவான் ஆகப் பணியாற்றிய சர். சி. பி. ராமசாமி அய்யர் நவாப்புக்கு மிகுந்த ஆதரவு அளித்து வந்தார். இப்படிப் 'பெரிய பெரிய மனி தர்கள்' பலரும் நவாப்பையும் அவர் கம்பெனி நாடகங்களையும் போற்றிப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

பக்திமான் ஆன நவாப் ஏழை எளியவர்களுக்கு அன்னதானம் அளித்துவந்தார். ஒவ்வொரு வருடமும் குறிப்பிட்ட சில நாட்க ளில் இந்த அன்னதானம் நிகழும்.

தமிழகத்தின் முக்கிய நகரங்களிலும், திருவனந்தபுரம், கொல்லம், கோட்டயம் போன்ற திருவாங்கூர் சமஸ்தான நகரங் களிலும் நவாப் கம்பெனி முகாமிட்டு நாடகங்கள் நடத்திப் புக ழீட்டியது.

நவாப் ராஜமாணிக்கம் என் நண்பர்களில் ஒருவராக விளங்கி னார். 1945, 46 வருடங்களில் அவர் கம்பெனி முகாமிட்டிருந்த நகரங்களுக்கு வந்து அவருடன் தங்கி நாடகங்களைக் கண்டு மகி மும்படி அழைப்புடன் பணமும் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

திருவனந்தபுரத்துக்கு முதன் முறையாக நான் செல்ல நேர்ந் ததே நவாப் கம்பெனி அங்கு முகாமிட்டிருந்த போதுதான்.

ஆலப்புழைக்கு வரும்படி அவர் அழைத்தவாறு இருந்தார். அங்கு வளமாகச் செழித்துள்ள இயற்கை வனப்புகளை விவரித்து, அவசியம் நான் வரவேண்டும் என்று அவர் கடிதங்கள் எழுதினார். அங்கு போவதற்கு சந்தர்ப்பம் எனக்குத் துணைபுரியவில்லை.

1950களில் நவாப்பின் புகழ் மங்கியது. 'கன்னையாவாவது அவரது மறைவுக்குப் பின் மறக்கப்பட்டார். நவாப் ராஜமாணிக்கம் உயிரோடிருந்த போதே மறக்கப்பட்டார். அப்புறம் அவரை நினைவு கூர்கிறவர்களும் இல்லாது போனார்கள்.

நூல் நலம்

சத்தமான ஒரு எதிர்க் குரல்

அப்போதிருந்த

இடைவெளியில்

—கரிகாலன்—

களம் வெளியீடு,
மருங்கூர்- 608703.
விலை ரூ. 15.

எல்லோரும் நமக்கென விதிக்கப்பட்டதாக வாய்த்திருக்கும் பிழைப்பு தேடி ஓடுகிறோம். சிலர் சுரண்டுகிறோம். சிலர் உழைத்து வியர்க்கிறோம். நன்றாக ஆடை அணிந்தவர்களும், அரை நிர்வாணிகளும், நிர்வாணிகளும் நமக்கு இடப்பட்ட அல்லது தேர்ந்து கொண்ட பணியில் கவனமுடன் இருக்கிறோம். நம்மில் சிலர் எந்தப் பணியும் இல்லாது இருக்கவும், வாழவும் வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருக்கிறோம். யார்க்கும் எதுபற்றியும் எந்த அக்கறையும் இல்லை. அதற்கெல்லாம் அவகாசம் இல்லை எனக்கூறிக் கொள்கிறோம். மலம் மீது மொய்க்கும் ஈக்களாய் ஒரு மொய்த்தல் நிகழ்கிறது அனைத்திற்கும். ஆனால் எந்த எத்தனத்தினாலும் நம்மில் பெரும்பாலோர்க்கு உயிரோடிருத்தல் கூட சாத்தியமாகவில்லை. பெரும்பாலானோர் மிகக் கடுமையாகச் சுரண்டப்படுவதுதான் இறுதியான நிலையாக உள்ளது. மேலும் உயிரோடிருத்தலுக்கும் வாழ்தலுக்கும் வித்தியாசப் பிரக்ஞையில்லாதவர்களாகவும், மனிதர்களின் மீது

சற்றும் அக்கறையற்றவர்களாகவும் அனைவரும் இருக்கிறோம்.

பரிணாமத்தின் உச்சியில் மனிதன் பூத்தவுடன் அவன் மனிதனாக இருக்கவில்லை என்பதனை நாமறிவோம். இன்றளவும் மனிதன் மனிதனாகிற பரிணாமம் நிகழ்ந்த வண்ணமிருக்கிறது. மனித மனத்தைச் செழுமையானதாகவும் முழுமையானதாகவும் வார்த்தெடுக்கும் நிகழ்வுகள் தான் இதுவரையான மனிதகுல வரலாறென்பது. மனிதனை மனிதன் காண்டுவதும் கொல்லுவதுமான இப்போதைய இந்த நிலை, பரிணாமத்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டவில்லை. மனிதன் 'மனிதாபிமானம்' பற்றிப் பேசித் திரிய வேண்டியிருப்பது எத்தனை துரதிருஷ்ட வசமானது?

டார்வின் சொன்ன 'வலுவுள்ளது வாழும்' என்ற தத்துவம் மனிதனுக்குப் பொருந்திப்போவது எந்த விதத்திலும் உன்னதமானதாகாது. அது விலங்குகளின் வாழ்க்கை. மனித மனம் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டிய நிலையில்தான் இன்றுமுள்ளது. எனவே மனித மனத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தவும் முழுமையடையச் செய்யவும் வேண்டியுள்ளது.

எப்படி முழுமையடையச் செய்வது?

யார் முழுமையடையச் செய்வது?

பரிணாமம் என்பது போராட்டம்தான்.

மனிதமனம் வளம்பெற,
அல்லது முழுமையடைய ஒரு
போராட்டம் நிகழ்ந்த வண்ண
மிருக்கிறது. மந்தையாகமேய்ந்து
கொண்டே போகிறபோது, எப்
போதேனும் பேரும் ஆடுகளில்
ஒன்றோ பலவோ தன்னுணர்வு
பெற்றுவிடுவது நிகழ்த்தான்
செய்கிறது. அவ்வாறு நிகழ்கிற
போது, சக ஆடுகளைப் பார்த்து,
“நாம் ஆடுகளாய் இருக்கலா
காது,” என்று, தன்னுணர்வு
பெற்றது கூறுகிறபோது, ஆடு
களெல்லாம் சேர்ந்து ஏதேனு
மொரு துரோகியெனக் கூறி,
அதைக் கொன்றுவிடுவது சாதா
ரணமாக நிகழ்கிறது. எனவே
தன்னுணர்வு பெற்ற ஆடுகளில்
பல நமக்கேன் வம்பு என்று
வாயடைத்துப் போகின்றன.
அல்லது முனகிக் கொண்டு
சாகின்றன.

சில நேரங்களில் சில
'கிறுக்குப்புடிச்ச' ஆடுகள் ஒரு
வித்தியாசமான அணுகுமுறை
யைக் கையாள எத்தனிக்கின்
றன. அந்த அணுகுமுறை என்
பது, நுண்கலைகளைக் கையாள்
வதாகும். நுண்கலைகள் எல்
லாமே மனசு சார்ந்தனவாகவும்,
செய்தியை மறைத்து வைத்து
தோண்டத் தோண்டத் தருவ
தாகவும் இருப்பதால் படைப்
பாளி நேரடியான ஒரு தாக்குத
தலுக்கு ஆளாகாமல் தப்பிப்ப
தோடு, பல பாரம்பரியங்களுக்கு
அது பரவும் சாத்தியத்தையும்
ஏற்படுத்திவிட்டுச் செல்கிறான்.
இவ்வாறு தப்பிப்பது கூட அவன்
உயிர் வாழ்வதன் பொருட்டல்ல.
அவன் தொடர்ந்து செய்திகளை
சொல்லி வர உயிரோடிருக்கும்
பொருட்டே. அதாவது அவன்
மக்களின் பொருட்டே.

எனவேதான்,

“நண்டுக்கு உயிர் போவது
நரிக்குக் கொண்டாட்டமாம்.”

“உழுதவன் கணக்குப்
பார்த்தால் உழக்குக் கூட மிஞ்
சாது.”

“நாய் படும்பாடு தடிக்கம்
புக்குத்தான் தெரியும்.”

“என்ன, கல்லால கட்டி
சாந்தாலேயா பூசியிருக்கு?”

“காத்திருந்தவன் பெண்
டாட்டியை நேத்து வந்தவன்
கொண்டு போனான்.”

“ஒண்ட வந்த பிடாரி
ஊர்ப் பிடாரியை விற்றடிச்சாம்.”

என்பன போன்ற அருமை
யான குறியீட்டுக் கவிதைகள்,
சிருஷ்டி கர்த்தாக்களின் பெயர்
யாதெனத் தெரியாமல் மக்களிடம்
பழமொழிகளாகப் புழங்கத்
தொடங்கின. மேற் சொன்ன
ஒவ்வொரு நாட்டுப்புறப் பழ
மொழியும் ஒரு மாபெரும் செய்
தியைத் தன்னுள்ளே கொண்டி
ருக்கும் நாட்டுப்புறக் கவிதை
அல்லவா?

இதைத்தான் கரிகாலன்
என்கிற கவிஞர் தன்னுடைய
கவிதைகள் என்கிற நுண்கலை
யின் மூலமாகச் செய்கிறார்.

ஒரு நல்ல கவிதை என்பது
அது பிறந்த காலத்தின் நிகழ்
மீது மறுபரிசீலனை வைக்கும்...
எதிர்க்கும் தன்மையுடையது.
ஒரு நல்ல கலைப்படப்பிற்குள்
ஒரு நுண்ணிய எதிர்க்குரல்
இலையோடத்தான் செய்கிறது.
கரிகாலன் கவிதைகளில் எதி
ரொலிப்பது- சற்று சப்தமாகவே
இந்த எதிர்க்குரல்தான். “பசித்
தால் புசித்து, விக்கினால் குடித்

து, மேனி கொதித்தால் புணர்ந்து, தண்டவாளச் சக்கரமாய்ப் பற்றி நீளும் இந்த (வாழ்க்கைப்) பயணத்தில்” அழித்துக்கொண்டு அடித்துச் செல்லப்படாமல் சட்டென எதிர்த்து நின்று கால்கை உதைத்துக் கொள்கின்றன அவரது கவிதைகள்.

“மனிதர்களுக்கு இடையே யான வெளி குறைந்து நெருங்கும் காலத்தில், ‘அப்போதிருந்த இடைவெளியில்’ எனத்தொடங்கும் மறைந்த வரலாறாய் இந்த நிகழ் அழிய வேண்டும்,” எனக் கூறும், துடித்தெழும் மனிதாபிமானமும், போர்க்குணமும் கொண்ட கரிகாலன் இந்தத் தொகுப்பின் மூலம் இந்த நிகழ் மீது ஈவு இரக்கமற்ற விசாரணை வைக்கிறார்.

வயல் வெளியில், தொழிற்சாலைகளில், கடைத் தெருக்களில், அலுவலகங்களில், கல்வி நிலையங்களில், குடும்பங்களில், விமர்சனப்பாங்கான பார்வையுடைய எவனும்—எவளும் ‘ஒதுக்கப்படும்’ காலத்தில் வாழ்கிறோம். நியாயம் என்பது எல்லோர் மனத்துக்குள்ளும் விளங்கியே கிடக்கிறது. ஆனால் நியாயம் ஸ்தாபிக்கப்படுதலை நாம் விரும்புவதில்லை; விரும்புகிறவர்களாகப் பாவனை செய்கிறோம். தெரிந்தோ தெரியாமலோ. இதை மிக நளினமாக உணர்த்திப்போகிறது ‘ராஜாக்களின் வீதி உலா’ என்ற கவிதை.

கல்வி என்பது இங்கு சிந்தனைக்குதவாத குமாஸ்தா கல்வி என்பது நாமறிவோம். கல்வி அமைப்பில் ஒரு மாணவன் பட்டம் பெற்றவுடன் வேலைக்குப் போக வேண்டும் என விரும்புகிற விதமாக இந்த அமைப்பு

உள்ளது. சிந்தனைக்குதவாத புள்ளி விவரக் கல்வி வெறும் கனவுகளைத் தவிர வேறெதையும் விட்டுப் போவதில்லை. நிலையழிந்து, தன்னுணர்வு இழந்து இலக்கற்று தவிக்கச் செய்யும் இந்த வாழ்க்கையை “செறுகப் பட்டிருக்கிறது வாழ்க்கை, ஃபைலுக்குள் சான்றிதழ்களாய்” என்று படம் பிடிக்கிறார்.

மனிதன் வாழ்வதற்குத் தான் சமூகமானான். ஆளுவதற்கு சாதிகளைப் படைத்துக் கொண்டான். இந்த நூற்றாண்டிலும் வீட்டிற்குக் கழிப்பறைகள் இருப்பது மாதிரி ஊருக்கு வெளியே சேரிகள் இருக்கத்தானே செய்கின்றன. எந்த நுண்கலை வடிவத்திலும் முன்மொழியப்படாத ஒரு சாதிப் பிரிவாகக் கருதப்படும் மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பதும், நாமெல்லாம் மனிதர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதும் எத்தனை பெரிய முரண்பாடு!

அந்த விளிம்பு நிலை மக்களை, அவர்களின் சோகங்களை, அவர்களின் புழுவினும் இழிந்த வாழ்க்கையை, கவிதைக்குள் கொண்டுவரும் கவிஞர்களுள் முக்கியமானவர் கரிகாலன். ‘தீட்டு’ தீட்டு என்ற கற்பிதம் பற்றியும், அது மனித மனங்களை ஊடுருவியுள்ள அழுத்தம், கனம் பற்றியும் சொல்கிறது.

மேலும்,

“கன்னியாயி, மகம், ஊர், சேரி” என்ற கவிதையிலும், “மாட்டுக்கறி திங்கற பசங்க” என்ற கவிதையிலும் இந்த மக்களின் ரணம் பற்றியும், இவர்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படும் வன்முறை பற்றியும் கூறுகிறார். இவ்வாறான பதிவுகள் இன்றைய

கவிதரசரண்

கால கட்டத்தில் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தவைகளாகும்.

“உலகம் மனிதர்களால் ஆளப்படுவதில்லை, கருத்துக்களால்தான் ஆளப்படுகிறது” என்று கூறப்படுவதுண்டு. மிகவும் அற்பமான, கேலிக்குரிய தாய் மதிக்கப்பட வேண்டிய, மனிதாபிமானமற்ற, சிறுவர்-சிறுமியர் கள்ளிக்கும்சுள்ளிக்கும் கல்யாணம் பண்ணி வைத்து விளையாடுவது போன்ற கற்பிதங்களைக் கொண்ட கருத்துக்கள் பல, பல்வேறு ரூபங்களில் இந்த உலகை யுகங்களாய் ஆள்வதுதான் இந்த மனித வாழ்வின் மிகப் பெரிய ஆச்சர்யமயமான சோகம். இக்கருத்தை அழகாக, சக்தியோடு ‘பிம்பவழிபாடு’ என்ற கவிதை சுட்டிச் செல்கிறது.

இவ்வாறாக, உப்புத் தண்ணீருக்குத் தவிக்கும் நாங்கூழ் புழுவாய், இந்த வாழ்வோடு எந்த விதத்திலும் ஒத்துப் போக வியலாமல். தவிக்கும் கரிகாலனின் நெஞ்சம், வேதனைகளைப் படம் பிடித்து, வாழ்வோடு மோதிப் போரிட்டு, அற்புதமான கனவுகளையும் காண்கிறது.

எல்லோர்க்கும் எல்லாமும் கிடைக்கப் பெற்று, எல்லோரும் எல்லோருக்காகவும் தங்களுக்காகவும் வாழுகிற, பாலியல் அடிப்படைகளைக் கொண்ட அமைப்புகளும் உறவுகளும் இன்றி ஆரோக்கியமான இனிமையான ஒரு சமூகத்தில்தான் மனிதர்களின் ‘வாழ்தல்’ சாத்தியம் என்று கனவு காண்கிறது ‘கனவு’ என்ற கவிதையில் கரிகாலன் மனம்.

அந்தக் கவிதை இவ்வாறு நிறைவு பெறுகிறது:

“தோழமைக்கிடையில் சுவர்கள் பொடிபடும் ‘அண்ணன், தங்கை, மாமா, அத்தை விளித்தல் போய் ‘தோழர்’, ‘தோழர்’ எங்கும் சாத்தியமாவது அப்பா அம்மாக்களில்லாத உலகத்தில்.”

உண்மைதானே? நினைக்க சுகமாய்த்தான் இருக்கிறது. ★

—இலக்குமி குமாரன்
ஞானதிரவியம்

கே. ஜெகதீஷ்

சுயம்

யாருக்கேனும் புரியுமா
இன்னொருவர் வேதனை?

என் பசிக்கு
யார் சாப்பிட்டும் பயனில்லை.

என் நிழலில்
உன் உறுப்பு
ஒன்றுகூட ஒட்டாது.

எனக்கான சுவாசத்திலிருந்து
ஒரு சிறு மூச்சும்
இரவல் ஆகாது.

எனது
ரணங்களும் வலிகளும்
உன்னை இம்சிக்கா.

எனது புன்னகையில்
குளிரப்போகும்
ஆத்மா
என்னுடையதே.

எனில்,
என் சுயமின்றி
வேறு எதை நான் நாட?

வேத கோஷம்

கணையாழி ஏப்ரல், '94 இதழில் "அகராதிக்காக" என்னும் தலைப்பில் 'என்னைக் கேட்டால்... என். எஸ். ஜகந்நாதன்' எழுதியிருக்கிறார். அவர் தமிழ், வட மொழி இலக்கியங்களில் விற்பன்னர் என்பதற்கான சான்றுகள் அதில் ஏராளம்.

அவரின் மேற்கோள் அகராதியில், "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்னும் வரியைச் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளார். இந்த வரி "தமிழர்களின் பரந்த மனிதாபிமானத்திற்குச் சான்றாக மேடைப் பேச்சுகளில் அடிப்படும் சொற்றொடர்" என்கிறார். ஆனால், "அதன் முழுமையில் இக்கவிதை தமிழரின் நற்பண்பைப் பற்றியதே அல்ல" என்று திருவாய் மலர்கிறார். பின்னர் யாருடைய நற்பண்பைக் குறிக்கும் கவிதையாம்? மேடைப் பேச்சாளர்கள் முதல் வரிக்கப்பால் தெரியாதவர்கள் என்பது உண்மை. தமிழர் சமுதாயமே மேடைப் பேச்சாளர்களுக்கப்பால் இல்லை என்று நம்புகிறார் போலும். நல்லவேளை இது யாருடைய நற்பண்பு என்று சொல்லவில்லை.

ராஜாஜி அவர்கள் விடுதலை யெற்ற இந்தியாவின் முதலும் கடைசியுமான கவர்னர் ஜெனரலாகப் பதவி வகித்தார். அதுதான் இந்தியாவின் உச்சப் பதவி. அந்த உச்சத்திலிருந்து இறங்கியவர், அதனோடு ஒப்பிடவே முடியாத மத்திய அமைச்சராகவும், கவர்னராகவும், தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சராகவுமெல்லாம் பதவி வகித்தார். 'லோக ஷேஷமத்திற்'காக அப்படிப் பதவி பிடித்திருப்பாரோ. அவர் வெளிப்படுத்திய பண்பு ஒரு தனி நபருடையதா, அல்லது ஒரு இனத்திடையதா என்று நாம் ஆய்வது நன்றாயிராது.

மேலும், திரு என். எஸ். ஜகந்நாதன், கணியன் பூங்குன்றனை 'ஒரு நடோடிக் கவிஞன்' என்று போகிற போக்கில் சொல்கிறார். நாடோடி என்னும் சொல்லுக்கான அந்தஸ்து பற்றி அவர் அறியாததா? நாட்டின் அந்த வரிக்கான பொருளாக, "நமக்கு (நாடறிந்த பரதேசிக்கு) எல்லா ஊர்களும் நமது ஊர்தான்!" என்றும் எழுதுகிறார். நாம் அறிந்தவரை இந்தப் பாடல் பிறந்த கால கட்டத்தில் சோற்றுக் கலைந்த நாடோடிக் கூட்டம் தமிழ் நாட்டில் ஏதும் இருந்ததாக நீலகண்ட சாஸ்திரி கூடச் சொல்லவில்லை. பாணன் பாடினியர் கூட பரிசு பெறத்தான் பயணம் மேற்கொண்டார்களே தவிர பரதேசிகளாய் இல்லை. முற்றிய அறிவு ஜீவிகளாய் நாடு முழுதும் சஞ்சாரம் செய்தவர்கள் சித்தர்கள்தான் அப்போது. கணியன் பூங்குன்றனும் சித்தர் பரம்பரையாய் இருக்கலாம். அதைத்தான் ஜெகந்நாதன் சொல்கிறாரோ அவர் பாணியில்?

நார்வே, ஸ்வீடன் போன்ற வட துருவ நாடுகளில் பகல் ஆறு மாதம், இரவு ஆறு மாதம். அந்தப் பகல் போதுகளில் சூரியன் வான விளிம்பில் சஞ்சரிக்கும். அதுவும் மறைந்து மறைந்து, ஏழு முறை தோன்றும். ஓப்படி சூரியன் தோன்றித் தோன்றி மறையும் விஷயம் பற்றி ரிக் வேதத்தில் ஒரு பாடல் சொல்கிறது. இதைப் பாடியவன் ஒரு நாடோடியாகவோ, நாடோடியின் கொள்ளுப்பேரனாகவோ தானே இருக்க வேண்டும்? அங்கே சுற்றிக்கொண்டிருந்துவிட்டு இங்கே வந்தவர்கள்தாமே அவர்கள்? ஆனால் அந்தப் பாடல் ஞான திருஷ்டியால், ஞான போதத்தால் உற்றுணர்ந்த மாபெரும் ரிஷியின் மறை மொழியாகக் கருதப்படுகிறது. அவரை நாடோடிக் கவிஞன் என்று சொல்லிவிட்டால், அது அபச்சாரம். அந்த ரிஷிகள் எல்லாம் விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட தேவபுருஷர்கள்! கணியன் பூங்குன்றனோ, மற்ற தமிழ்ச் சித்தனோ வெறும் நாடோடிகள்தாம். அதிலென்ன தப்பு? ஜகந்தாதன் சொன்னால் தப்பிருக்க முடியுமா? சமஸ்கிருதம் கற்றவராயிற்றே!

ஆனால் ஒன்று: தமிழ்ச் சித்தனை 'நாடோடி'யாகவும், நாடு நாடாக அலைந்து திரிந்த நாடோடிகளை 'வேத வித்து'களாகவும் அங்கீகரிக்கும் இந்தப் பண்பு நிச்சயமாகத் தமிழினின் நற்பண்பில்லை.

முக்கனியும் சர்க்கரையும் கற்கண்டும் கலந்த அமிழ்தைத் தட்டில் வார்த்து, கைகளால் அளைந்து, முழங்கைவரை வாய்க்குள் விட்டு உறிஞ்சி உறிஞ்சி நக்கிக் கொண்டே, "இதோ மலத்தைச் சாப்பிடுகிறேன். மலத்தைச் சாப்பிடுகிறேன்," என்று மூச்சுக்கு மூச்சு ஒதிக்கொண்டால், 'அதுவும் வேத கோஷம்'தான் அல்லவா!

தமிழின அறிவாளர் பேரவை

முக்கிய அறிவிப்பு!

சென்னையில் வரும் ஜூன் திங்கள் முதல் வாரத்தில் தமிழின அறிவாளர் பேரவையின் முதல் கருத்தரங்கு நடக்கவிருக்கிறது. தமிழின வரலாற்றில், ஆதிக்க மரபின் அடையாளங்களையும் தமிழரின் எதிர் மரபு அடையாளங்களையும் இனம் காணும் இக் கருத்தரங்கில் அறிவாளரும் கலைஞரும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் படிப்பர். தமிழன் கலை, இலக்கியம், நாடகம், திரைப்படம், திறனாய்வு, இசை, ஓவியத் துறைகளில் தமிழரின் சுய அடையாளங்களைக் காணும் ஆர்வம் உள்ளோர் கீழ்க் காணும் முகவரியுடன் தொடர்பு கொள்ளுமாறு வேண்டப் படுகிறார்கள்.

தமிழின அறிவாளர் பேரவை,

10, வெங்கடரமணா வீதி,

இரத்தினசபாபதிபுரம்,

கோவை - 641002.

நேர்ச் சாலாய்க் கீறி வரும் குறுக்குச் சால்

நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே!

சில நாட்களுக்கு முன் ஒரு நண்பர் வந்தார்.

“‘நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே’ பகுதி நன்றாகத்தான் வருகிறது,” என்றார்.

“ஏன், ஏதாவது பிரச்சினையா?” என்றேன்.

“எனக்குச் சில விஷயங்களை சொல்லிப் பார்க்க ஆசை; உங்கள் இதழில் வெளியிடுவீர்களா?” என்றார்.

“நீங்கள் சொந்த விஷயம் பேசமாட்டீர்கள். வெளியிடக்கூடிய விஷயங்களை நாங்கள் தவிர்ப்பதில்லை.

“குறுக்குச்சால் ஒட்டுவதாக இருக்கும்.”

“உழுதுப் போட்ட நிலத்தில் குறுக்குச்சால்தான் நேர்ச்சால். சொல்லுங்கள்.”

“இந்த பிராமணர்கள் தமிழர்களைச் சூத்திரர்கள் என்று சொன்னதைத் தவிர வேறென்ன பாவம் செய்து விட்டார்கள்?”

“தர்க்கத்துக்காக இப்படியொரு கேள்வியை வைக்கிறீர்களா?”

“சூத்திரர்களாய் இருக்கக் கூடத் தகுதியில்லாதவர்களாக ஒதுக்கப்பட்ட பஞ்சமர்களுக்கு இச் சூத்திரர்கள் செய்து வரும் கொடுமைகளைவிட பிராமணர்கள் இவர்களுக்கு என்ன செய்து விட்டார்கள்?”

“தார்மீகச் சிந்தனைக்கு இது நியாயமான கேள்வியாகப் படலாம்.”

“இந்த ஜாதி வெறி அந்தத் தீண்டத் தகாதவர்களுக்குச் செய்துவரும் அட்டுழியங்களைவிட, பிராமண வர்ணாசிரமம் இவர்களுக்கு என்ன சிறுமையைச் செய்துவிட்டது? ‘வர்ணாசிரம தர்மம்’ அந்த அறிவார்ந்த சிறுபான்மையினருக்கு- ஒரு தற்காப்புக் கவசம். தங்கள் அடையாளங்கள் அழிந்துவிடாமல் தற்காத்துக்கொள்ள அவர்கள் தங்கள் பூணூலில் சேர்த்துக்கொள்ளும் ஒரு புரிதான். ஆனால் இந்தத் தமிழர்களின் ஜாதித் திமிர், அறுவடைக்கு நிற்கும் வயலில் புகுந்த மத யானையைப்போலத் தங்களை அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளும் ராட்சசத்தனம்தானே?

“இந்த ஜாதிகளின் ஏற்றத்-தாழ்வுகள் எல்லாம் பிராமணர்கள் சீவிவிட்ட கொம்புகள்தாமே?

“இந்தத் தமிழர்கள் தொழுவத்தில் கட்டிய மாடுகளாய் இருக்கிற வரை, கொம்பு சீவ பிராமணன்தான் வேண்டுமா? ஒரு புழுக்கச்சிகூட அதைச் செய்து விடுவாள்.”

கவிதாசரண்

“பஞ்சமர்களின் இந்த இழி நிலைக்குப் பிராமணர்களும் காரணம்தானே?”

“இல்லை என்று சொன்னால் நீங்கள் கோபப்படுவீர்களா? இந்த மிருக பலம் கொண்ட சூத்திரர்களுக்கு என்னென்ன பிடிக்குமோ அதையெல்லாம் சொல்லி வைத்து, தன்னால் எதையெல்லாம் உச்சாடனம் பண்ண முடியுமோ- அதையெல்லாம் அறங்களாக்கித் தன்னைக் காத்துக் கொண்டவன்தான் பிராமணன். அதிகாரம் எங்கேயோ- அங்கே ஓட்டிக்கொள்வதும், அறிவில்லாதவன் எங்கேயோ- அங்கே ஆலோசகனாவதும், சலுகைகள் எங்கேயோ- அவற்றை தார்மீகப் படுத்துவதும் அவன் வேலை. இல்லை என்றால் அவன் விழுங்கப்பட்டிருக்க மாட்டானா? அவர்கள் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் தங்களைக் காத்துக் கொள்ளத் தெரிந்த புத்திசாலிகள் என்பதுதான் உண்மை. எந்தச் சூழலுக்கும் தங்களை மாற்றிக் கொள்ளத் தெரிந்த விவேகிகள். எந்தச் சூத்திர வேலைகளையும் செய்யப் பழகிக் கொள்ளும் வேதம் சொல்லிகள். இதை நீங்கள் யோசித்ததுண்டா? கலப்பு மணம் என்ற பெயரில் இன்று தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் வீட்டில் அதிகம் புருந்துகொண்டிருப்பவர்கள் பிராமணப் பெண்கள்தாம்.”

“அப்படியா? எப்படி நேர்ந்தது இது?”

“தமிழர் வீட்டுப் பெண்களைத் தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞர்கள் கட்டிக்கொண்டால் அவர்கள் தாக்குதலுக்காளாவார்கள். பிராமணர்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்லர். பிராமண ஏழைகளுக்கு வேறு வழியும் தெரிவதில்லை. ஒரு சூத்திரனிடம் வைப்பாய் இருப்பதை விட ஒரு பஞ்சமனிடம் ராணியாய் இருப்பது மேல் அல்லவா? இதற்கு இன்னொரு கோணமும் உண்டு. படித்து வெளியே வரும் தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞன் தன் மக்கள் பட்ட அடிகளையும் சகித்த அவமானங்களையும் நினைக்கிறான். அந்த அவலங்களிலிருந்து மேலேறி, உயர்ந்தபட்ச வாழ்க்கை வாழக் கனவு காண்கிறான். அந்தக் கனவின் இலக்காக அவனுக்குத் தெரிகிறவன் பிராமணன் தான். இந்திய சமூக அந்தஸ்தின் உச்சமாயிருப்பவன் இன்னமும் பிராமணன்தானே. ஆகவே ‘பிராமணனைப் போலாவது’ அவன் இலட்சியமாகிறது. பிராமண வாழ்க்கை- ஆசாரங்கள் அவனை ஈர்க்கின்றன. இந்த ஈர்ப்பு பிராமணப் பெண்ணோடான அவன் வாழ்வைச் சாத்தியப் படுத்துகிறது. அக்ரஹாரத்துக்குத் தமிழ்ப் பெயர் ‘பார்ப்பனச் சேரி’தானே? பார்ப்பனச் சேரியையும் பறைச் சேரியையும் இரு எல்லைகளாக அங்கீகரித்தவன் இந்தச் சூத்திரத் தமிழன்தானே? ஒருவன் வேத பாடசாலைக்கு மானியம் கேட்கிறவன். இன்னொருவன் வேலை வாய்ப்புக்கு ஒதுக்கீடு கேட்கிறவன். நேற்று வரை இந்த தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞனின் தகப்பனும் பாட்டனும் ‘திண்ணை தெருவெல்லாம் செம்மண்ணு பட்டே; இந்தச் சீரழிஞ்சு பாப்பானுக்கு நெத்தியில பட்டே’ என்று கூத்து போட்டவர்கள்தான். இன்று அவன் அந்தப் பட்டையை ஏற்றுக்கொள்வது கௌரவம் என்று கருதுகிறான். இதற்கெல்லாம் ஜாதிதானே கார

ணம்? 'சொன்னால்தான் இன்னான் என்று தெரியும்' என்றான பின் ஜாதி ஒரு கேடா? ஒரு நாள் இந்தப் பஞ்சமனும் பிராமணனும் கை கோர்த்துக் கொண்டால், இந்தச் சூத்திர மத யானையைத் தரையில் கிடத்திவிட மாட்டார்களா?

“யோசிக்க வேண்டிய வஷயம்தான். ஆனால், பஞ்சமர்களோடு சேர்ந்த பின்னும் அவர்கள் பிராமணர்களாகவே இருப்பார்களா?”

“பேஷாய். அது அவர்கள் ரத்தத்தில் ஊறிய பண்பு. பிராமணர்கள் எல்லாரும் இன்றைக்கே படிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டாலும் பரம்பரை ஞானத்தில், செவி வழி போதனையாய் இன்னும் பத்துத் தலைமுறைக்கு கருக்கழியாத பிராமணர்களாகவே இருப்பார்கள். அந்த போதத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் புத்தி இந்தச் சூத்திரர்களுக்கு இன்றுவரை கைகூடவில்லை.”

“எப்படி இத்தனை நிச்சயமாய்ச் சொல்கிறீர்கள்.”

“எனக்குத் தெரிந்த ஒரு நண்பர். மாநகராட்சியில் பணி. சென்ற ஆண்டுதான் அலசர் ஆனார். 1640 சம்பளம். சென்ற மாதம் 16 லட்சத்திற்கு ஒரு வீடு கட்டி, புதுமனை புகுவிழா நடத்தினார். ராஜஸ்தானம் சென்று சலவைக்கல் வாங்கி வந்தார். அவருக்கு ஒரு பஞ்சாங்க பார்ப்பான் 'நவீன கிரகப்பிரவேசம்' என்று தலைப்பிட்டு எழுதிக் கொடுத்த அழைப்பிதழை அப்படியே அச்சிட்டார். பார்ப்பானுக்குத் தமிழும் சரிவரத் தெரியாது. சமஸ்கிருதம் சுத்தமாய்த் தெரியாது. கிரகத்திற்கும் கிருகத்திற்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவன். நண்பருக்கும் தெரியும்தான். ஆனால் அவன் எழுதித் தந்த வார்த்தைகளை எழுத்து மாற்றாமல் அப்படியே அச்சிட்டார். இவர் பிழைகளையெல்லாம் அந்தப் பிராமணன் சீரணித்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கைதான். வேறென்னவாக இருக்க முடியும்? நீள நீளமாய் ஆறு தலை வாழை இலை பரப்பி, 12 கலசங்கள் வைத்து, இலை முழுக்க பச்சரிசி பரப்பி, கோடி கொடுத்து, குண்டுமணி அளவு தங்கமும் கொடுத்து, பார்ப்பானை முன்னிருத்தி, அவர் தன் பாவங்களைக் கழுவிக்கொண்டார். இப்படிப்பட்ட கொள்ளைக்காரக் கூழுட்டைகள் இருக்கும்வரை பிராமணன் தன்னையும் தன் அடையாளத்தையும் தக்க வைத்துக் கொள்வது சிரமமா என்ன?”

“பிராமண மேன்மையை அவர்களே கூட இப்படிச் சொல்ல முடியாது.”

“நான் எங்கே பிராமண மேன்மையைச் சொன்னேன்? தமிழர்களின் கீழ்மையை அல்லவா சொன்னேன். இரண்டு தமிழர்கள் சந்தித்துக் கொண்டால், ஒருத்தன் ஜாதியை இன்னொருத்தன் தெரிந்துகொள்ள என்ன பாடுபடுகிறான்! நேரடியாக ஜாதியைக் கேட்பது வேண்டுமானால் கொஞ்சம் மட்டுப்பட்டிருக்கலாம். அதுவும் படித்தவர்கள் மத்தியில்தான். அவர்களும் கூட ஜாதியை அறிந்த பிறகுதான் ஒரு மனிதனை முழுதும் அறிந்ததாக நினைக்கிறார்கள். பல நல்ல குணங்களுக்குரிய பஞ்சமன், அவன் ஜாதி

தெரிந்த பிறகு எத்தனை எத்தனை குறை காலங்களுக்கு ஆளாகி நான்! 'அவன் ஜாதி புத்தி போகும்!' என்று ஒரு தடவையாவது சொன்னால்தான் இவன் ஒரு ஜாதிமானாகத் தன்னையே அங்கீகரிக்கிறான். திருடர்கள், கொலைகாரர்கள், அவிசாரிகள், புறம் போக்கிகள், எல்லா ஜாதிகளிலும்தான் இருக்கிறார்கள். ஏழை ஜாதிகளுக்கு மட்டும் எப்படி வசவுக்குணமாகப் பொருந்தி விடுகிறது? இந்த ஜாதி புத்தி பற்றி எல்லா அறிவு ஜீவிகளும் தான் பேசுகிறார்கள்; தங்களுக்குள்ளும் தனிப்பட்ட முறையிலும்தான். இவர்கள் எதைப் பற்றி விவாதித்தாலும் விவாதிக்கிற சுகத்துக்காகத் தானே தவிர, அதன் பின்னணியில் உள்ள அவலங்களால் காயப் பட்டுத் துடிப்பதனால் அல்ல. இவர்களுக்கு அறிவுக் கூர்மைதான் முக்கியம். உணர்ச்சி என்பது இவர்கள் இலக்கியத்தை ஊத்தைப் படுத்துகிற விஷயம். இலக்கற்ற மன நோயாளியாய் இருப்பதே படைப்பாளியாய் இருக்கும் சுகத்துக்காகத்தான் என நினைக்கும் அறிவுஜீவித்தனம் இது. எழுத்தில் மட்டும் தங்கள் கற்பைக் காப்பதும், 'தலித் இலக்கியம்' படைப்பதும், சிலாகிப்பதும்... இது ஒரு மாதிரியான அவிசாரித்தனம் இல்லையா?"

“அறிவீனம்தான்.”

“சரி. இந்த அறிவீனம் எப்படி நேர்கிறது? பிராமணனிடம் இவர்கள் சிறுமைப்படுவதாக உணர்ந்ததில் நூற்றில் ஒரு பங்கு கூட 'நம்மிடம் இவர்கள் சிறுமைப்படுவது என்ன நியாயம்?' என்று பஞ்சமர்களைப் பற்றி நினைத்ததில்லை.”

“ஆனால் தீண்டாமையை அனுசரிப்பது சட்டப்படி குற்றம் என்று பலரும் அறிந்திருக்கிறார்கள்.”

“ஆனால் யாரும் உணர்ந்திருக்கவில்லை. கொஞ்சம் யோசிக்க கூடாதா? இந்தப் பஞ்சமர்களை இவர்கள் படைக்கவில்லை. இவர்களைக் கேட்டுப் பிறக்கவில்லை. இவர்கள் உழைத்து அவர்கள் பசியாறவில்லை. மாறாக இவர்களை ஜாதீயத் திமிரோடு வாழ வைக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் தொழிலால் சிறுமைப்படுவதும் சரி தானா? அவர்களை மலங் கழுவிகள் என்று சிறுமைப் படுத்தினால், உலகத்தில் ஒவ்வொருத்தனும் அவனவனுக்கு மலங் கழுவி தான். உன் மலம் உசத்தி, ஊரான் மலம் நாறுமா? அவர்கள் தங்கள் வலிமையறியா அப்பாவிகளாய் இருக்கும் வரைதானே இது? பாரதத்தில் பாஞ்சாலிக்கு நேர்ந்த அவலம் பற்றி பல நூறு வருஷங்கள் அனுதாபப்பட்டு வருகிறோம். ஆனால், இந்த சகாப்தத்தில், ஒரு பத்மினி தன் கணவனுக்கு முன்னாலேயே நிர்வாணப்படுத்தப்பட்டு, கடித்துக் குதறப்பட்டு, அவள் கணவனையும் கொன்று... ஒரே ஒரு நிமிஷம் உங்கள் வீட்டுப் பெண்களை முன்னிறுத்திக் கொண்டு உள்ளத்தைத் தொட்டு அந்தக் காட்சியை மனசில் வாங்குங்கள். போலீஸ்காரனை விடுங்கள். ஜாதிய வெறி நாயின் பல்லிளிப்பு அது. பாவம். அந்த வகை கிராமத்துப் பெண்களெல்லாம் காலோடு மூத்திரம் போகிறவர்கள். அந்த மூத்திரத் தடத்தை நக்கிச் சுவைக்கிறவனுக்கு ஜாதி என்னய்யா ஜாதி?”

இது ஒரு தார்மீகக் கோபம். இன்னும் அவர் நிறைய பேசினார். என்னால் பல கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியும் என்றாலும் என் இடையீடு இந்தக் கோபத்தைத் துச்சப் படுத்துவதாகவோ, கொச்சைப் படுத்துவதாகவோ அமைந்துவிடக் கூடாதே என்ற அச்சம் என்னை மௌனியாக்கியது.

அதற்கு மேலும்,

‘இவர் என்ன ஜாதியாய் இருப்பார்’ என்றொரு குறுகுறுப்பு என் மனதில் எழுந்து எனக்கு நானே அற்பமாய்க் குறுகிப் போனேன்.

திராவிடச் சிந்தனையும் கலை இலக்கிய வெளிப்பாடும்

ஒசூர் கருத்தரங்கு— ஒரு வாசிப்பு

—கட்டியங்காரன்

சமூகவியல் சொல்லாடல்களில் புதியன புகுதலை அவாவும் பெங்களூர் - ஒசூர் இலக்கிய நண்பர்கள் சேர்ந்து, இந்த ஏப்ரல் 9, 10 தேதிகளில் நடத்திய கருத்தரங்கு சிறு பத்திரிகை வரலாற்றில் குறிப்பிடத் தகுந்த ஒன்று. ஏறத்தாழ கால் நூற்றாண்டு காலமாக பல சிற்றிதழ்களில் பல்வேறு இலக்கிய சமூக இயக்கங்களில் தீவிரமாகப் பங்கேற்றுப் பணியாற்றிவரும் அறிஞரும் கலைஞரும் நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின், புதிய வரலாற்று நிகழ்வுகளையும், மெய்யியல் போக்குகளையும் புரிந்து செயலாற்ற வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு ஒன்று சேர்ந்தமை வரவேற்கத்தக்க மாற்றம்.

‘சுபமங்களா’ கோமலுக்குப் பதிலாக தொடக்கவுரை ஆற்றிய தமிழவன் மேலே குறிப்பிட்ட அக்கறை- ஆர்வம்- ஈடுபாடு காரணமாகவே இக்கருத்தரங்கு கூட்டப்பட்டிருப்பதாகக் கூறினார். ‘சமீப காலத்தில் கருநாடகத்தில் ‘நாம் கன்னடர்’ என்கிற தேசிய உணர்வு ஆழப்பட்டிருப்பதையும், அதன் தொடர்ச்சியாக கருநாடக மொழி, இனப் பண்பாட்டு அடையாளங்களின் மீது அக்கறையும் ஈடுபாடும் முனைப்பும் பெற்றிருக்கும் சூழலில், கருநாடக மக்கள் ஏற்கனவே தமது மொழி இனப் பண்பாட்டு அடையாளங்களின் மீது தீவிர ஈடுபாடு காட்டி வருவோர் தமிழ் நாட்டைப் பற்றியும் பெரியார் சிந்தனைகளைப் பற்றியும் அறிய ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர். இதுவரை சிறு பத்திரிகையாளர்களாகிய நாம் நமக்கு

அறிமுகமான சமூகவியல் புரிதல்களின் அடிப்படையில் இப்புதிய யதார்த்தத்தை அறிந்து கொள்வதை விட, புதிய புரிதலுக்கான சாத்தியப்பாடுகளை அறிந்து, புதிய சொல்லாடல்களை அறிமுகப் படுத்தும் அவாவுடன் இக்கருத்தரங்கை ஏற்பாடு செய்துள்ளோம்? என்று கூறினார்.

ஞானி, ராஜகவுதமன், பூரண சந்திரன் போன்ற முக்கியமான கட்டுரையாளர்கள் வராத போதும் மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடன் அவர்கள் அனுப்பி வைத்த கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டு விவாதத் திற்கு முன் வைக்கப்பட்டன. சுமாராக நூறு பேர் பார்வையாளர் இருந்தனர்.

இந்திரன் தலைமையில் தோழியர் மங்கை 'பெண், குடும்பம், மதம்' பற்றிய பெரியாரின் சொல்லாடல்களைப் பார்வையாளருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். பெண்ணியச் சிந்தனைகளை முன் வைக்கும் பல மேல்நாட்டு பெண்ணியலாளரின் நூல்களை தாம் வாசித்ததாகக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, பெரியாரின் பெண்ணியச் சிந்தனைகளை எதிர்கொண்ட போது அதிர்ச்சியுற்றதாகக் கூறினார். பெரியாரின் பெண் விடுதலைச் சிந்தனைகள் சொந்த மண்ணில் வேர் ஓடியவை என்று கூறிவிட்டு, ஒரே நேரத்தில் இப்படிப் பல பரிமாணங்களுடன் சிந்திக்கும் பெரியாரின் அணுகுமுறை மேலும் பரவலாக ஆராயப்பட வேண்டியவை என்று வற்புறுத்தினார். நிறப் பிரிகையில் தமிழவன் (பெரியாரைப் பற்றி) முன் வைத்த கருத்தினை விமர்சனத்துக் குட்படுத்தினார். க. நா. சு., மௌனி, போன்றோரின் படைப்புகளை முன் நிறுத்தவது பற்றிய தமது எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தினார்.

இதை ஒட்டி நடந்த விவாதத்தில் சு. சண்முகம், மௌனியின் கதையில் வரும் ஒரு வரியை எடுத்துக் காட்டி மௌனி ஒரு பெண்ணியலாளர் என்று கூறினார். நீண்ட நேரம் நடந்த இந்த விவாதத்தில் பலரும் கலந்து கொண்டனர். காவியா அண்மையில் வெளியிட்ட பெண்ணியம் தொடர்பான நூலில் பெரியாரின் பெண் விடுதலைச் சிந்தனைகள் குறிப்பிடப்படாததன் பின்னணி என்ன என்று தமது அய்யத்தை மங்கை முன் வைத்தார். இதற்கு வந்த பதில் பார்வையாளரை திருப்தி படுத்தவில்லை. என்கோ 'கோளாறு' இருக்கிறது.

அடுத்து, 'வணிக கலாச்சாரத்தின் வளர்ச்சியிலும் சனரஞ்சக கலாச்சாரத்திலும் திராவிட இயக்கத்தின் பங்கு' என்று தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தலைப்புக்குள் ஓர் உள் நோக்கு இருக்கிறது; தாம் இதை ஏற்க முடியாது என்று கூறி, முனைவர் அரசு தமது கட்டுரையைப் படித்தார் இந்திய விடுதலை இயக்கம் முனைப்புப் பெற்ற காலத்திலேயே பண்பாடு வணிகமயமானதும் அதைத் தொடர்ந்து சனரஞ்சகப்படுத்தப்பட்டதும் நடந்து முடிந்தது என்று குறிப்பிட்டார். அண்ணாவையும் கல்கியையும் ஓர் ஒப்பீட்டு ஆய்வுக்குள் நிறுத்தி கல்கியைக் காட்டிலும் அண்ணா கொடுத்த விசயங்கள் தமிழ் மொழி இன மறுமலர்ச்சிக்குப் பயன் பட்டவை என்று கூறி

னார். இதை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் பல சான்றாதாரங்களைத் தமது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டார். தமிழவன் அண்ணாவின் எழுத்துகள் (படைப்பிலக்கிய நோக்கில்) வெற்றி பெற்றவை அல்ல என்று அமுத்தம் திருத்தமாகத் தமது கருத்தை முன் வைத்தார். அடக்கியாண்ட பார்ப்பனியப் பண்பாட்டுச் சூழலிலிருந்து வெளிப்படும் படைப்பாளிகளின் படைப்பிலக்கியப் பண்புகளைக் காலம் காலமாகத் தன்மயமாக்கிக் கொண்ட சத்துத்திரத் திறனாய்வாளர்கள் இன்று க. நா. ச., மெளனி வழிபாட்டின் விளைவாக - அண்ணாவின் படைப்பாற்றலை அளவிடும் போது இப்படித் தடுமாறுவது இயல்பே. எந்த எழுத்தாயினும் அதை அந்தந்தக் கால கட்டத்தோடும் சமூக வரலாற்று நிகழ்வுகளோடும் மக்கள் இயக்கங்களோடும் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அடிப்படை இலக்கணத்தைக் கூட தூர எறிந்துவிட்டு தூர் எடுக்க வேண்டிய தூர்நாற்ற கோட்பாடுகளுக்குத் துணை போகும் அவலம் இன்று படைப்புகளுக்கு நேர்ந்துள்ளது. மார்க்ஸ், லெனின் போன்றோர் படைப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழலில் பௌதிக சக்தியாய் மாறும் ஆற்றல் மிக்கது என்று கூறுகின்றனர். அந்த விதத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒரு பௌதிக சக்தியாய் தமது படைப்புகளின் வழியே தெரிய வந்த அண்ணாவை- கிள்ளக் கீரையாய் நினைக்கும் இந்தத் தான்தோன்றிகளை நாம் மக்கள் மன்றத்தில் பகிரங்கப்படுத்த வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.

அக்கினி தொடர்ந்து பேசுகையில் 'திராவிடம்' என்ற சொல் நிகழ்காலத்தில் தனது பொருளை வரையறைப் படுத்திக் கொண்ட சொல்லாட்சியாகிவிட்டது. ஒரு காலத்தில் தென்னக மொழிகளைக் குறிப்பிடும் மொழியியல் வழக்காக இருந்தது. இன்று தென்னகம் தெலுங்கு தேசிய இனம், கன்னட தேசிய இனம், மலையாள தேசிய இனம் என்று மொழிகளின் வழியே தம்மைத் தனித்தனி தேசிய இனங்களாகக் கண்டு கொண்டு, தமது பண்பாட்டு அடையாளங்களையும் வேர்களையும் பேணிப் பாதுகாத்து வரும் சூழலில் திராவிடம் என்ற சொல்லாட்சியைக் கைவிட்டு, 'தமிழன்' என்ற வார்த்தையையே பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். எவரும் மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

—அடுத்த இதழில் முடியும்.

முக்கியக் குறிப்பு

அச்சுப் பணியாளர் இன்மையால் மே மாத இதழும் தாமதமாகும். ஜூன் கூட. ஜூலை முதல் சரியாகும். பொறுத்தருள்க. சென்ற இதழுக்கான கடிதங்களை ஐம்பதைத் தாண்டியவர்கள்தாம் அதிகம் எழுதியிருந்தார்கள். இளைஞர்கள் இலக்கு பற்றி ஆயலாம் இதில்.

நாற்று

கவிதாசரண்

எண்ணத்தால் செப்பம் செய்யப்பட்டால் அதுதான் வாழ்க்கை. இல்லையென்றால் அது வெறும் குப்பை கூளம்தான்.

★

இடைச்செறுகல் எவ்வளவுதான் உன்னதமாயிருப்பினும் அது அன்னியம்தான். மூலமதிப்பீடுகளை அவமதிக்கும் குறுக்கீடுதான்.

★

பசியைத் தணிப்பதற்கான ஒரு பணியில் நிலைப்படாதவன் சலனங்களால் சபிக்கப்படுகிறான். நிலைப்பட்டவனோ செக்கு மாடாகி சுதந்திரம் தோற்கிறான்.

★

கேவலத்தை நம்மால் விலாவாரியாக விவரிக்க முடியும் எனில், அதன் ஆளுமை நம்மைவிடப் பெரியதாகி விடாதா?.

★

உயிர்களிலெல்லாம் மனிதன் மட்டும் உயர்ந்தவனாயிருப்பது அவன் மட்டுமே சிந்திக்கத் தெரிந்தவன் என்பதால்தான். இச் சிந்தனையின் புற நிகழ்வுகள் பேசல், படித்தல், புரிதல் என்பன. இம்மூன்றின் ஊற்றுக்கண் கல்வி. ஆக, கல்விதான் மனிதனை மற்ற விலங்கிலிருந்து பிரித்து உயர்த்திக் காட்டுகிறது. திறந்தவெளிச் சந்தைப் பொருளாதாரத்தில் அந்தக் கல்வியும் ஒரு விற்பனைப் பொருளான பின் மனித உயர்த்தி என்பது வெறும் மயக்கம்தான் அல்லவா?

★

நான் இயங்குகிறேன். ஏன் தெரியுமா? செயலறும் போது மரணம் ஒரு கனத்த பேர்வையாய்ப் படர்ந்து என்னை விழுங்க முயல்வதைச் சகியாமையால்தான். இயங்கும்போது அந்த மரணம் என் அருகே சேவகனாய்க் கைகட்டி நிற்கிறது. அதன் கைகட்டலில் என் கம்பீரம் வளர்கிறது.

★

பெண்கள் தங்களைப் பயன்படுத்துகிறவர்களுக்குப் பயன்படுகிறவர்களாக இருக்கும் வரை வெறும் தின்னப்படும் பொருள்தான்; பல்லை உடைப்பவர்களாய் இருந்தால் அவர்கள் தேடப்படும் ஞானங்களாகி விடுவார்கள்.

சோலைக்கயம்
MUSA ILAKKIYAM

சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்: சந்தாதாரர் ஆக்குங்கள்.

படிப்பகம்